

Toon Tellegen

Minh Hạnh dịch

MONG MUỐN CỦA NHÍM

TEABOOKS

thế giới

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

TOON TELLEGEN

Minh Hạnh dịch

—★—

MONG MUỐN CỦA NHÍM

TEA BOOKS & NXB THẾ GIỚI

ebook@vctvegroup | 31-03-2021

Đôi Nét về Tác Giả

Toon Tellegen (sinh năm 1941) là một bác sĩ gia đình đã về hưu, đồng thời là một nhà văn, nhà thơ nổi tiếng người Hà Lan. Ông sáng tác rất nhiều truyện về động vật cho trẻ em và người lớn. Toon Tellegen đã được trao giải thưởng Hendrik de Vries và Constantijn Huygens của nước nhà.

Các tác phẩm của ông được dịch ra 25 thứ tiếng trên thế giới.

1.

Vào một ngày cuối thu, Nhím ngồi bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Hắn sống một mình, chưa từng có ai đến thăm hắn, nếu họa hoằn có kẻ nào đó tình cờ đi ngang qua nhà hắn và nghĩ: chà, hắn là Nhím ở đây nhỉ? và gõ cửa thì hoặc là hắn đang ngủ, hoặc là vì hắn do dự quá lâu trước khi mở cửa nên kẻ đó bỏ đi mất.

Hắn dí mũi lên cửa kính, nhắm mắt lại và nghĩ đến những loài vật hắn quen. Ai đấy đều liên tục đến thăm nhau, có khi chỉ là ngẫu hứng nếu không phải là ngày sinh nhật của chúng hoặc chúng không có lý do nào khác nữa để mở tiệc. Hắn nghĩ nếu bây giờ MÌNH mời họ tới nhỉ...

Hắn chưa bao giờ mời ai đến nhà.

Hắn lại mở mắt ra và gãi gãi phần da ở giữa những chiếc gai sau gáy, suy nghĩ thêm một chốc, rồi hắn viết một bức thư:

Thân gửi muôn loài,

Xin mời tất cả các bạn

đến thăm tôi.

Hắn cắn bút, gãi gáy rồi viết tiếp xuống bên dưới:

Mà nếu không có ai đến thì cũng tốt thôi.

Hắn nhăn trán.

Nếu họ đọc bức thư này thì biết đâu họ chẳng suy đoán rằng: thực tình cậu ấy hoàn toàn không muốn có ai đến thăm đâu... hoặc

là: nhanh lên đi, đến thăm cậu ta ngay lập tức vì tí nữa cậu ta lại không muốn nữa... cậu ta lúc nào cũng muốn thứ gì đó khác lạ mà...

Mình chẳng biết nữa, hấn nghĩ.

Hấn đặt bức thư vào ngăn kéo tủ và lắc đầu. Mình sẽ không gửi nó đi, hấn nghĩ bụng, vẫn chưa.

2.

Vẫn chưa. Nhím lại ra ngồi cạnh cửa sổ và nghĩ ngợi về hai từ này. Vẫn và Chưa.

Dường như chúng đang nhảy múa trong đầu hẳn. Vẫn thì thoảng nhìn xung quanh một cách ngẩn ngại. Chưa thì xoay tròn với những bước thận trọng.

Hắn nhắm mắt. Như thế này thì mình có thể nhìn chúng rõ hơn. Chưa bám chặt lấy Vẫn, còn Vẫn rúc mình vào Chưa, chúng nhảy múa với nhau và trao ánh mắt cho nhau.

Nhưng bất chợt, cánh cửa mở ra và có ai đó bước vào. Đó là Lâu, Nhím nghĩ. Hẳn nhận ra gã do tấm áo choàng bay phấp phới sau lưng gã.

Lâu tiến đến chỗ Vẫn và Chưa, chen mình vào giữa chúng và cùng nhau nhảy múa.

Nhím thờ dài. Đường như đột nhiên lại có cái gì khác nữa vừa đi vào trong phòng. Cái gì đó vô hình. Nó thoảng ẩn lại thoảng hiện cùng lúc.

Không tưởng nổi, hẳn nghĩ. Điều đó thật không tưởng. Không thể nào có chuyện như vậy ở trước mắt mình được.

Một lát sau, Lâu lại bỏ đi, rồi Mãi bước vào. Mãi mặc một chiếc áo khoác mùa đông dày có nhồi bông, trên đầu đội mũ, gã chen vào giữa Vẫn và Chưa.

Nhím cảm giác tim mình đập mạnh và như thấy cả bọn vừa nhảy múa vừa tiến lại phía mình, xuyên luôn qua tâm trí hắn và đang mong chờ cái gì ở hắn, muốn hắn cùng làm việc gì đó. Hắn chẳng hiểu gì sất.

Cả ba tên cùng nhảy lên bàn và tiếp tục múa, mỗi lúc một nhanh và man dại hơn. Nhím gần như không thể nhìn chúng thêm được nữa. Trong tiềm thức, hắn muốn nhắm mắt lại rồi mở mắt ra để nhìn những gì thực sự đang hiện hữu. Nhưng đột nhiên, Mãi biến mất.

Vấn và Chưa bước xuống bàn và đứng chần chừ dưới đất. Chúng nhìn nhau. Nhảy tiếp không? Vấn nhướn mày, gã muốn lắm nhưng Chưa lắc đầu.

Có tiếng ồn ào. Cửa lại mở, Một và Lần bước vào. Chúng tỏ vẻ hứng khởi, cứ nhảy nhót và rủ rì rù rì với nhau. Trên đầu cả hai đều cắm một chiếc lông đỏ kỳ lạ.

Chúng túm lấy Vấn và Chưa, cùng lúc đó cả bốn đều bình tĩnh lại và nhẹ nhàng cùng nhảy với nhau.

Trong phòng Nhím tối dần.

Vấn chưa một lần, hắn nghĩ. Chưa một lần nữa. Một lần nữa chưa.

Bỗng nhiên, chúng trở nên thật lộng lẫy như chính điệu nhảy của chúng. Hắn nghĩ cứ nhảy nữa đi, nhảy mãi mãi đi. Vì đằng sau những từ đó, tất cả đều là màu đen.

3.

Tất cả chỉ là trò chơi, Nhím nghĩ, rồi hần lại mở mắt ra. Ngừng lại đi thôi. Đó là chuyến thăm viếng chứ không phải là trò chơi đâu.

Hần leo lên giường nằm và nghĩ đến bức thư nằm trong ngăn kéo tủ.

Hần nghĩ biết đâu tất cả bọn họ đều hồi âm là không đến. Họ có đủ thứ lý do để nêu ra mà.

Hần như nhìn thấy hàng chục bức thư được gió thổi, luồn qua dưới ngạch cửa rồi bay vào phòng. Hần nhặt chúng lên và đọc từng bức một:

“Nếu tớ đến thăm, tớ muốn được ăn một chiếc bánh mật ba tầng, phủ đường xung quanh, trên đó có gắn cái vòi phun kem cao nghều nghều với lớp kẹo đường trên mặt. Nhưng tớ không nghĩ là tớ sẽ đến đâu.”

“Mình vừa mới đến thăm bạn nhưng bạn không chịu mở cửa, qua cửa sổ, mình còn thoáng thấy bạn chui tuột xuống gầm giường.”

“Cám ơn lời mời của cậu. Nếu đến thăm thì tớ sẽ ở lại nhà cậu! Thật là thích! Tớ đã nhảy cẫng lên khi đọc bức thư cậu gửi! Nhím, đến nhà Nhím chơi... Nhưng tớ không đến được.”

“Tớ nghĩ là tớ sẽ không đến đâu, chỉ là bây giờ tớ chưa tìm được lý do.”

“Mình lúc nào cũng nghĩ đến bạn.”

“Cho tớ gửi lời hỏi thăm thay vì gặp nhau nhé.”

Hắn thở dài. Đương nhiên là chẳng có ai đến.

Hắn đặt những bức thư xuống nền nhà, bên cạnh giường và quay lưng lại. Hắn cảm thấy nhẹ nhõm nhưng cũng buồn lòng. Đời mình gắn liền với nỗi cô đơn, hắn nghĩ, cô đơn như những chiếc gai của hắn. Nếu mình có một đôi cánh thay vì những cái gai thì mình sẽ không cô đơn như vậy đâu. Mình sẽ bay đi khắp nơi và không còn phải mong muốn một điều gì khác.

Hắn muốn đi ngủ nhưng lại không chợp mắt được. Hắn nghĩ biết đâu tất cả mọi người sẽ đến thật.

Hắn rùng mình rồi nhòe dậy, đi pha trà. Cho chính hắn. Hai tách.

4.

Uống trà xong, hấn lôi bức thư trong ngăn kéo ra và đọc lại.

Hấn nghĩ có khi ngày mai bọn họ sẽ đến, tất cả cùng đến vào sáng sớm ngày mai.

Hấn thấy lạnh trong người. Hấn đặt bức thư xuống. Hấn nghe tiếng bọn thú đang trên đường tới đây. Cả khu rừng dường như đang rung chuyển vì phấn khích.

Chúng chen chúc nhau trước cửa nhà hấn và đồng thanh gọi: “Nhím ơi! chúng tớ đã đến đây! Đến thăm cậu! Cảm ơn cậu đã mời chúng tớ. Tất cả mọi người đang ở đây này! Không thiếu ai cả!”

Chúng đẩy tung cửa và ùa vào nhà. Đa số trong bọn chúng bước đi, bay hoặc trườn, bò, nhưng Cá Chó, Cá Chép, ngay sau là Cá Voi và Cá Mập thì bơi theo cơn sóng thần mà chúng đã tiện thể mời đi chung tràn vào trong phòng.

“Vui quá là vui Nhím ơi!” Mọi người reo lên: “Có trà không đấy? Còn bánh ngọt đâu rồi?”

Thật là có quá nhiều muông thú nên Nhím pha trà không xuể. Mà hấn lại chỉ có mỗi một chiếc bánh nhỏ được làm khá lâu rồi. Nhím làm một cử chỉ đầu hàng.

Nhưng chúng vẫn reo lên: “Không sao cả, đừng bận tâm. chúng tớ nhảy đây!” Chúng quàng tay lên vai nhau và cùng hát: “Chúng tớ đến thăm, đến thăm bạn Nhím, chúng tớ đến đủ nhưng không cần uống trà đâu!” rồi chúng nhảy quanh chiếc bàn.

“Nhưng mà, các cậu không sợ tớ à?” Hấn hỏi và gồng mình cho những chiếc gai chĩa thẳng ra.

“Không đâu!” chúng reo lên: “Chúng tớ quá vui đến nỗi không còn biết sợ nữa.”

Rồi, trong khi đang nhảy múa, thoát một cái, chúng làm sàn nhà sụp xuống, tạo thành một lỗ hổng. Từ bên dưới, Chuột Chũi, Giun Đất ngoi lên và reo hò rằng chúng cũng đến thăm, chúng mang theo những chiếc bánh làm bằng bùn đất mà theo lời chúng là có thể để dành trong nhiều năm mà vẫn ngon lành, kể cả ăn ngay cũng được.

“Ai bày ra trò này thế?” Có tiếng ai hỏi.

Không phải mình rồi, Nhím nghĩ. Hấn lên ra ngoài và chui vào bụi rậm sau nhà.

Lát sau, đám thú ngừng nhảy, chúng không nhìn thấy hấn đâu cả.

“Nhím ơi, Nhím!” chúng gọi.

Tiếng gọi của chúng vang xa đến cả bên ngoài bìa rừng khiến cho Lạc Đà và Mối từ sa mạc cùng chạy đến. Chúng chẳng chịu thua kém ai.

“Nhím ơi, Nhím ơi là Nhím ơi...” Cả lũ nhất loạt kêu réo.

Nhưng Nhím chui càng sâu vào bụi cây, biến mất dạng.

Hấn lắc đầu, thay “tất cả các bạn” bằng “một người trong số các bạn”, lại còn thêm “tối đa là” vào trước đó rồi đọc lại bức thư.

5.

Ngay lúc đó, hắn nghĩ rằng không xong rồi, như thế thì mọi người vẫn có thể cùng đến một lượt.

Hắn cắn bút và suy nghĩ một lúc. Nếu mình không gửi nó đi thì chắc hẳn sẽ không có ai đến. Mình biết chắc chắn là như vậy. Họ không tự dưng mà đến nếu không được mời.

Trên trán hắn xuất hiện những nếp nhăn hằn sâu. Hắn là họ sợ mình, hắn nghĩ, chỉ có điều họ không dám nói ra thôi. Họ sợ những chiếc gai của mình. Khi họ gặp nhau, họ sẽ nói là dù thế nào đi nữa cũng sẽ không bao giờ ghé thăm mình.

“Tớ thì tớ sẽ đi thăm mọi người, nhưng không đến nhà Nhím đâu.”

“Tớ cũng không luôn.”

“Mấy cái gai của cậu ta ấy à...”

“Ồi dào, mấy cái gai khủng khiếp của hắn...”

“Cậu biết vì sao hắn có gai không?”

“Không.”

“Để hù dọa bọn mình đấy.”

“Thế hử?”

“Đúng rồi.”

Nhím lại đặt bức thư vào chỗ cũ.

Chúng nói có lý, hấn nghĩ. Mình làm cho mọi người sợ. Hấn thoáng rùng mình và những chiếc gai trên người hấn phát qua phát lại.

Trong người hấn như thể có ai đó chạy qua chạy lại và rung lắc khắp nơi để cố chui ra ngoài. Nhưng mình vốn chẳng có gì đáng sợ! Hấn nghĩ.

Hấn muốn mở cửa rồi rón rén bước ra ngoài và gọi: “Các bạn muông thú ơi! Tớ đây mà! Nhím đây! Tớ rất tốt bụng! Tớ không làm ai sợ đâu!”

Thế thôi, chắc hấn chúng sẽ mở mắt ra và đồng loạt đáp trả: “Nhím ơi! Cậu nói có lý! Cậu không làm ai sợ cả! Thậm chí cậu cũng không biết làm thế nào để khiến cho người khác sợ! Cậu là con thú tốt nhất mà bọn tớ biết. Nếu cậu mời thì tất cả bọn tớ sẽ đến thăm cậu. Với bọn tớ, những cái gai của cậu chẳng là gì cả...”

Nhím cảm thấy nếp nhăn giữa các nhánh gai trên trán càng sâu thêm, rồi hấn viết xuống bên dưới:

Những cái gai của tớ chẳng là gì cả

Hấn cắn bút, nghĩ đi nghĩ lại một lúc lâu rồi lại đặt bức thư vào ngăn kéo tủ.

Hấn nghĩ những cái gai của mình đúng là có vấn đề. Gai của mình đúng là có nhiều vấn đề thật.

Hấn gật đầu. Nhiều hơn cả chính mình nữa.

6.

Lát sau, hấn nghĩ tiếp: “Có lẽ, hiện giờ muôn loài ở khắp nơi đang đến thăm nhau. Có lẽ chúng sẽ hỏi nhau: Này, nói nhỏ với nhau thôi nhé, sắp tới cậu đến thăm Nhím chứ?”

“Không, còn cậu thì sao?”

“Không, tớ cũng không đi đâu, hấn không mời tớ.”

“Tớ cũng không.”

“Tiếc quá nhỉ.”

“Ừ, tiếc thật.”

“Nếu hấn mời tớ thì tớ sẽ đi.”

“Tớ cũng vậy.”

“Hấn phải tự biết điều đó chứ.”

“Đúng rồi. Nếu hấn không mời bọn mình thì bọn mình cũng chẳng mời hấn”.

“Ừ, mình sẽ không làm chuyện như thế đâu.”

Chúng nhún vai. Hiện giờ. Lúc này. Khắp nơi trong rừng. Dưới biển. Trong sa mạc. Trên những đám mây. Mọi loài đang đến thăm nhau. Ngoại trừ mình. Chúng vừa nhảy với nhau vừa bàn tán về mình để rồi cùng nhún vai.

Hấn thấy buồn vô cùng. Hấn bước ra ngoài, lắng nghe xem có âm thanh của bữa tiệc nào không.

Nhưng khắp nơi trong rừng đều im ắng. Từ rất xa, hần nghe tiếng một con voi ngã từ trên cây xuống, gần hơn tí nữa, hần nghe tiếng ếch đang ì oạp, cố gắng cất lên vài nốt cao quá sức mình. Không nơi nào có dấu hiệu của tiệc tùng hay những con thú đang đi thăm nhau.

Thế rồi, hần lại nghĩ có khi tất cả mọi chuyện đi thăm thú nhau đã đến hồi kết thúc và bắt đầu từ hôm nay sẽ bị cấm chỉ.

Hần tưởng tượng ra một tấm bảng rất lớn có ghi:

KỂ TỪ NAY NGHIÊM CẤM HÀNH ĐỘNG THĂM VIẾNG NHAU

Và

KỂ TỪ NAY NGHIÊM CẤM VIỆC TIẾP KHÁCH

Có lẽ, từ giờ chẳng còn ai đi thăm nhau nữa và họ sẽ chỉ viết thư cho nhau, nhưng những bức thư ngày càng thưa dần và ngắn đi:

Chào Nhím,

Đây là tất cả.

và:

Ruồi thân mến,

Tớ

... thế rồi chẳng còn gì nữa.

Như thế thì hần sẽ chẳng khi nào phải mời ai cả.

Hần dỏng tai lên. Hần tưởng như có thể nghe thấy muôn loài cùng thờ dài ở nơi xa xăm, ở khắp mọi chốn vì chúng đều buồn, chúng không muốn gì hơn là đi thăm nhau và viết thư cho nhau.

Nhưng cấm là cấm.

Mình sẽ làm gì đây? Hấn nghĩ. Hấn lôi bức thư trong ngăn kéo ra, đọc lại hai lần rồi nhìn xuống những ngón chân, ngẫm nghĩ chần chê rồi lại đặt nó vào chỗ cũ.

Mình chẳng biết nữa.

7.

Nhím đứng trước tủ, nghĩ đến bức thư và lắc đầu. Nhưng sau đó hấn đổi ý ngay lập tức, gật đầu rồi lắc đầu rồi lại gật đầu lần nữa.

Mỗi ngày, chuyện này lại diễn ra cả trăm lần. Hấn nghĩ đầu óc mình không muốn gì khác hơn là thay đổi. Còn mình? Mình chỉ biết nghe theo nó và chẳng có gì để bàn thêm.

Hấn ho khẽ, ngồi thẳng dậy, nghĩ đến những con thú hấn quen thân và biết chắc là chúng sẽ đến thăm nếu hấn mời.

Như Bộ Cánh Cứng chẳng hạn... Hấn gái gáy.

Không, hấn nghĩ, mình quên mất là tên này chắc chắn không đến đâu. Tay ấy đọc thư mời của mình một cách miễn cưỡng và thế nào cũng nghĩ: Lại một tên muốn lợi dụng mình. Tên Bộ Cánh Cứng này chắc lại viết thư trả lời rằng:

Nhím thân mến,

Tớ không đến thăm cậu đâu.

Chắc chắn là cậu muốn tớ làm giúp chuyện gì đó.

Cậu muốn có làn da không có gai chằng?

Hoặc hai cọng râu trên đầu

(ai nấy đều muốn có hai cọng râu trên đầu mà).

Hoặc là không còn kêu ào ào.

Hay là có thể ca hát.

Hay là muốn cùng lúc có được tất cả những thứ đó.

Tại sao cậu không giữ những gì cậu đang có?

Cô đơn, không quyết đoán, một chút xíu bất hạnh, nhưng cũng có tí hạnh phúc?

Sao cậu lại bịa rằng không có con thú nào tới thăm cậu, bắt chuyện với chúng đi, nhảy múa với chúng đi, để cho chúng nói rằng chúng thấy cậu dễ thương, dễ thương hơn chúng nghĩ rất nhiều?

Bọ Cánh Cứng

Nhím nghĩ chắc hẳn ta sẽ viết như thế.

Hắn lại gật đầu và viết thư trả lời Bọ Cánh Cứng:

Bọ Cánh Cứng thân mến,

Cám ơn bức thư của bạn.

Bạn nói đúng. Mình muốn tất cả mọi thứ.

Mình sẽ bịa ra chuyện thăm viếng và vẫn sẽ là mình như hiện giờ.

Nhím

Hắn chép lại bức thư có lẽ cả chục lần, nhưng mỗi lần lại bỏ bớt đi một chút cho đến khi nó chẳng còn gì nữa.

Nhưng không sao, hắn nghĩ. Bọ Cánh Cứng không đến đâu, hẳn ta là tên duy nhất chắc chắn sẽ không đến.

Vậy mà hắn vẫn cứ muốn Bọ Cánh Cứng là con vật duy nhất đến thăm. Hắn sẽ không đòi hỏi gì cả, rồi chúng sẽ uống trà và chẳng nói gì, chỉ gật gù với nhau, thế rồi Bọ Cánh Cứng ra về.

Hắn bước tới khung cửa sổ và nhìn ra ngoài. Trong đầu hắn, muôn thú đang từ khắp nơi đổ về. Chúng reo hò: “Nhím ơi! Nhím à! Chúng tớ đến thăm cậu đây này! Cám ơn cậu đã mời bọn tớ!”

“Các bạn lầm rồi!” Trong đầu hắc muốn kêu lên như thế, nhưng thay vào đó hắc lại reo lên: “Tốt quá!”

8.

Lúc đến ngòi bên bàn, hắt lại nghĩ Sên và Rùa chắc sẽ sẵn lòng tới nếu mình mời chúng.

Hắn như thấy chúng ngay trước mắt.

“Chúng mình đi nào.” Rùa nói. Chàng ta đã kỳ cọ chiếc mai của mình sáng bóng đến mức thấy rõ cả những ngọn cây phản chiếu dưới ánh mặt trời trên đó.

Nhưng Sên thì lắc đầu: “Hiện giờ tớ không rảnh”.

“Ngày mai có được không?”

“Mai cũng không được.”

“Thế lúc nào mới được?”

Sên ngâm nghĩ. Hai cọng râu trên đầu gã lắc lư nhẹ. “Chẳng bao giờ cả.” Gã bảo: “Tớ chẳng sắp xếp được lúc nào”, chẳng khi nào gã tìm được một dịp thuận tiện, gã đã nghĩ kỹ rồi.

Rùa nhìn xuống đất và rứt đầu vào trong mai.

“Cậu lúc nào cũng rảnh rồi đúng không? Nhận lời đi nào!”

Rùa biến mất dạng trong cái mai.

“Ồi chao!” Sên kêu lên: “Cậu rứt đầu à! Sao lại bỏ mặc tớ thế. Bạn bè mà như vậy à!”

Thật tình, gã chỉ muốn giậm chân giậm cẳng.

Thế rồi, gã tiến lên một bước. “Thôi, tớ đi nhé!” Gã nói.

Rùa ló đầu ra khỏi mai và cũng bước một bước.

“Nhưng tớ làm vậy chỉ để cậu hài lòng thôi. Cậu có biết thực ra cậu là ai không?” Sên bảo.

“Không.”

“Không phải Rùa đâu.”

“Không phải à?”

“Không phải. Cậu là một kẻ độc đoán. Xem kìa, ai đang đi đấy? Đúng là kẻ độc đoán rồi. Ôi trời đất ơi, xem hấn ép buộc người ta kìa! Để tớ nói cho cậu biết nhá... Cậu cứ làm như chuyển đi thăm không thể chờ dịp khác được ấy! Rồi ngày mai, thế nào cậu cũng đi thăm Gấu Trắng. Ngày mốt thì đi thăm ai đó trên Cung Trăng. Cậu cứ làm vậy đi. Hết lời mời này lại đến lời gọi khác. Nhưng cậu phải nhận thức được rằng cậu đang gây họa cho người ta chứ, thấy chưa! Thúc giục, hành hạ, làm người khác mệt mỏi. Cậu làm được tất! Cậu không biết điều đó hử? Không, cậu không biết được đâu. Trong đầu cậu chỉ có mỗi một chuyện. Chính là bản thân cậu. Thật đấy! Cậu có biết cậu còn là gì nữa không?”

“Không.” Rùa nói.

“Ích kỷ. Vô cùng ích kỷ.”

Trong khi đang nói thì Sên đã tiến lên một bước rồi dừng lại.

Gã đã kiệt sức. Chặng đường tới nhà Nhím vượt quá sức tưởng tượng của gã. Gã chỉ thích làm biếng, than thở và ăn không ngồi rồi.

Rùa vẫn đứng yên và đang nghĩ đến mùa đông, lúc mà gã có được một giấc ngủ say thật là dài trong bóng tối, bên trong cái mai của gã.

9.

Nhím đứng dậy, bước quanh phòng một lúc thật lâu rồi lại về giường nằm.

Hắn tự nhủ là tạm thời sẽ nằm yên ở đây. Hắn nghĩ nếu mình đứng dậy thì thể nào mình cũng lại suy nghĩ tiếp. Nếu mình suy nghĩ thì mình lại sinh ra nghi ngờ. Lúc nào cũng vậy. Hắn thở dài. Có lẽ mình có nhiều nghi ngờ hơn cả số gai trên người. Nếu nghi ngờ không nhìn thấy được thì thật tuyệt vời. Cho dù... Biết đâu các mối nghi ngờ không vô hình và mọi người đều thấy chúng, ngoại trừ mình ra. Trừ Nhím... Ê, có phải mình muốn ám chỉ con thú với những nghi ngờ đó chẳng? Phải rồi, chính là hắn. Hắn có không biết bao nhiêu mối nghi ngờ. Có khi đến cả nghìn! Xem kìa, chúng đang tỏa sáng! Giống y như mặt trời!

Hắn nhắm mắt. Mình luôn nghi ngờ, hắn nghĩ, đôi khi lại còn buồn rầu nữa. Nhưng mình không bao giờ tuyệt vọng. Mình không bao giờ để bản thân rơi vào tuyệt vọng.

Nhím biết khi nào hắn cảm thấy mình sắp rơi vào tuyệt vọng là hắn lại nghe thấy trong đầu có tiếng kêu “Ê!”. Như thể nếu không có tiếng kêu đó thì hắn sẽ đâm sầm vào cái gì thật, mà hắn thì không bao giờ muốn đâm vào đâu cả.

Thế rồi, hắn nghĩ đến Cóc, tên này chắc chắn không nghe thấy tiếng kêu “Ê!” trong đầu khi gã ta đang phát câu đầu.

Lúc ấy là khoảng sáng sớm tinh mơ. Bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Ai đấy? Cứ vào đi!” Hấn nói.

Cóc bước vào nhà.

“Chào Nhím.” Gã nói.

“Chào Cóc.” Nhím nói.

“Tớ đến thăm cậu đây.”

“Tốt quá!”

Cóc nhìn xung quanh.

Chúng cùng uống trà và ngồi đối diện nhau thật lâu mà chẳng nói gì. Nếu uống hết trà thì có lẽ hấn ta sẽ lại đi thôi, Nhím nghĩ. Thế là ta sẽ có một cuộc thăm viếng bất ngờ và sau đó không phải mời ai đến chơi nữa.

Nhưng Cóc hắng giọng và nói: “Tớ muốn nổi giận Nhím ạ.”

“Sao thế?” Nhím hỏi.

“Cứ đến thăm ai là tớ lại muốn nổi giận. Với tớ, phần nộ là một cái gì đó rất ngon lành... đến bánh ngọt cũng không sánh được.”

Nhím không nói gì. Hấn chẳng bao giờ nổi giận.

“Tớ muốn nổi nóng,” Cóc nói thêm: “Phải nổi nóng cho đến khi tớ phình bụng lên và nổ tung vì cơn thịnh nộ”. Gã nhìn Nhím sẫm soi. “Cậu phải làm cho tớ nổi giận.”

“Tớ chịu thôi, tớ không làm được.” Nhím thận trọng nói.

“Cậu làm được mà!” Cóc hét to và nhảy chồm lên. “Có phải tớ đang thăm cậu không nào? Tớ là khách của cậu, đúng không? Tớ muốn nổi giận ngay bây giờ!”

“Nhưng tớ nhải làm thế nào...” Nhím nói.

“Thì cậu cứ nói cậu thấy tớ ra sao! Ghê tởm! Ngu ngốc! Xấu xí! Giá mà tớ đừng đến thăm thì tốt hơn! Tớ không tồn tại trên đời này! Vì tớ mà cả mùa đông của cậu bây giờ đã tan nát!”

Gã vung nắm đấm lên.

“Nhưng tớ hoàn toàn không thấy những điều cậu vừa nói.” Nhím bảo.

“Chắc chắn cậu có thấy!” Cóc gào lên: “Cậu phải thấy chứ!” Gã phình cả người trông thật đáng sợ, làn da của gã đổi sang màu lục sẫm. Gã bắt đầu choán hết không gian trong phòng Nhím một cách chậm chậm. “Còn bây giờ! Bây giờ cậu phải thấy như thế chứ!”. Gã hét toáng lên.

“Tớ thấy cậu thật ghê tởm...” Nhím thì thầm và cụp mắt xuống.

“Cái gì?” Cóc gầm lên: “Cậu nói cái gì? Cậu bảo tớ trông ghê tởm á...?”

Lúc ấy, gã đã không thể phình to hơn được nữa và làn da cũng không thể sẫm màu hơn. Thế rồi, gã nổ tung với ánh mắt vừa giận dữ vừa hạnh phúc.

Nhím quay ngang người. Mình vừa mới định đi nằm một tí xíu thôi và không suy nghĩ gì nữa... hấn tụt nhủ. Vậy mà cũng không xong.

10.

Rồi hẳn lại nghĩ mình phải sửa lại căn nhà nếu còn muốn có ai đó đến thăm.

Hắn nằm trên giường, tạm quên Cóc đi và tưởng tượng sẽ thiết kế một gian phòng lớn cho khách khứa, để phòng khi họ không đến riêng lẻ từng người mà đến cùng một lúc, bởi vì ai nấy đều nghĩ chỉ có một mình hẳn ta được mời. Thế thì phải có một sảnh tiếp khách, để mọi loài có thể đi lại thông thả và ngồi thoải mái. Ở một góc phòng, hẳn sẽ xây một bể nước cho những loài đến bằng đường thủy như Cá Chó, Cá Chép hay Cá Gai chẳng hạn.

Phía sau sảnh chắc hẳn sẽ làm một căn phòng cho riêng mình hẳn. Khách không được qua lại ở chỗ này. Hẳn sẽ treo lên cánh cửa một tấm bảng, trên đó có ghi:

PHÒNG NÀY ĐƯỢC DÀNH RIÊNG CHO MÌNH TÔI
KHÔNG ĐƯỢC GÕ CỬA. KHÔNG ĐƯỢC VÀO PHÒNG NHÍM
N như thế thì hẳn có thể rúc vào trong phòng.

Hắn sẽ khoan một lỗ nhỏ trên tường để qua đó có thể quan sát khách khứa bên ngoài.

Có lẽ, lúc ấy, tất cả bọn họ đang đứng trong phòng sẽ hỏi nhau: “Nhím đâu rồi nhỉ? Bọn mình đến thăm cậu ta mà? Đúng là cậu ta đang ở đây chứ?”

“Chà, tớ cũng chả biết nữa.”

Chắc hẳn sẽ nói: “Tớ đến ngay đây!” nhưng lại không đến ngay. Nếu họ gõ cửa thì hẳn sẽ kêu lên: “Chờ một tí!”

Vào cuối ngày, khi khách khứa ra về hết và có thể không hề thấy mặt mũi hẳn đâu, hẳn sẽ đi lang thang trong sảnh tiếp khách rộng lớn, chỉ độc một mình hẳn.

Thực ra, đó là điều hẳn ưa thích nhất: đi lang thang một mình. Thăm viếng chỉ là việc phụ. Một màn phụ, một hôm Kiến đã bảo hẳn như thế. Có lẽ rồi hẳn sẽ phải viết thêm trong bức thư:

Các cậu là một màn phụ trong cuộc sống của tớ.

Nhưng biết đâu họ không biết màn phụ là cái gì và lại nghĩ đó là một loại âm thanh ồn ào nào đó, thế là họ mang kèn, trống theo và hò hét ngay cả khi chưa đến gần nhà hẳn...

Hẳn sẽ không viết cậu này nữa và quyết định sẽ xem xét sau, xem có nên sửa lại căn nhà hay không.

Họ phải chấp nhận mình cũng như con người thực của mình, mọi thứ, kể cả gai góc.

11.

Nhím kéo tấm chăn phủ lên mình và cố dỗ giấc ngủ nhưng không chợp mắt được.

Đột nhiên, Tê Giác hiện ra trong đầu hắn. Gã đang đứng trước nhà và gõ cửa. Tê Giác... Nhím nghĩ thầm và thờ dài.

Nhưng rồi hắn thu hết can đảm. Gã đến thăm mình mà, hắn nghĩ. Mình đã mời hắn ta.

“Cứ vào đi.” Hắn lên tiếng.

“Chào Nhím.” Tê Giác nói khi bước vào nhà.

“Chào Tê Giác.” Nhím nói. Hắn đã định bảo là hắn rất vui khi được Tê Giác đến thăm và sẽ chỉ chỗ cho gã rồi nói gã chờ một lát, sẽ có trà ngay. Nhưng có lẽ gã uống trà xong sẽ không ngần ngại đứng lên ngay vì gã này chắc chắn có việc gì khác cần phải làm trong ngày, theo hắn nghĩ thì gã luôn luôn bận rộn với công việc. Nhưng Tê Giác đã bước lại bàn, chộp lấy Nhím và vòng tay ôm hắn.

“Thật là ngạc nhiên Nhím ơi,” Gã nói: “Cái thiệp mời ấy! Tớ đã muốn đến thăm cậu một chuyến từ lâu lắm rồi, nhưng lúc nào tớ cũng nghĩ là cậu không muốn... bởi vì tớ luôn đề người ta ngã hoặc là chen chân lên trước hay giẫm lên chân người khác... Nhưng vẫn chả có rắc rối gì cả. Này... mình nhảy với nhau nhé?”

Rồi không chờ câu trả lời, bởi vì gã chẳng bao giờ làm chuyện đó, gã nhắc bổng Nhím lên và quay vòng vòng.

Nhím không nói gì cả và để im cho gã lòi mình đi khắp phòng, ra cả ngoài sân và cả chung quanh nhà nữa. Đôi lúc hắn còn bị gã tung lên trời nhưng may là hắn kịp nắm lấy cặp sừng của gã.

Tê Giác vừa nhảy múa vừa hát hò. cả hai rú lên từng hồi “Ồi!” bởi vì gai Nhím chọc vào bụng Tê Giác, còn Tê Giác giẫm lên chân Nhím.

Cuối cùng, cả hai vấp chân nhau rồi ngã sóng soài trên mặt đất.

“Thích quá...” Tê Giác lẩm bẩm trong miệng. “Nhảy múa thích ghê ấy nhỉ!”. Gã cố đứng dậy và nhổ vài cọng gai nhím đang cắm trên bụng ra.

Nhím vẫn đang nằm dưới đất. Những nhánh gai còn sót lại trên người giờ đã bị gãy hoặc cong vẹo. Quả là một cuộc thăm viếng quá sức chịu đựng. Hắn nghĩ lẽ ra mình phải mang giày thật dày. Mình cũng phải nói là không biết nhảy. Đứng ra mình phải đi pha trà ngay. Nhưng như thế thì mình phải làm nhiều việc quá.

“Dậy đi nào!” Tê Giác nói: “Tớ đi đây.”

“Tốt lắm.” Nhím thì thầm.

“Nếu cậu muốn tớ đến thăm nữa thì cho tớ biết nhé. Rồi chúng mình lại nhảy với nhau. Tớ biết vài điệu nhảy thú vị lắm. Chào Nhím!”

12.

Để mình đứng dậy đã, Nhím tự nhủ. Hắn đến ngồi bên thành giường.

Đang ngồi, chẳng hiểu sao Gấu hiện ra trong đầu hắn. Thật bất ngờ, gã bước vào thật.

“Nhím à, theo lời mời của cậu, tớ đến thăm cậu đây.” Gã nói và đảo mắt nhìn quanh.

“Chào Gấu.” Nhím nói.

“Chắc thế nào cậu cũng sẽ pha trà cho tớ,” Gấu nói: “Thế thì tốt quá, nhưng cậu có cái gì dùng kèm thêm không đấy?”

“Có chứ!” Nhím bảo.

“Cái gì nào?”

“Tớ phải nhìn lướt qua trong tủ xem còn gì không. Cậu đến bất ngờ quá...”

“Để đấy cho tớ.” Gấu nói.

Gã mở tủ và thấy hũ mật ong thơm mùi hoa Đoạn^{*} nằm ở ngăn trên cùng.

“Trong khi cậu pha trà thì cho tớ ăn hết hũ này nhé?” Gã vừa nói vừa mở nắp hũ và thè lưỡi vào bên trong.

“Cậu cứ tự nhiên.” Nhím nói. Rồi hắn đi pha trà.

“Còn gì nữa không?” Gấu hỏi sau khi đã đánh chén hết hũ mật mà trà vẫn chưa pha xong.

“Chờ chút đã...” Nhím nói.

“Sao cơ?” Gấu hỏi: “Cậu không biết trong nhà mình còn thứ gì nữa à? Hay để tớ tìm giúp cậu nhé?”

Gã nhìn khắp một lượt các ngăn tủ rồi cả dưới gầm tủ nữa nhưng chẳng thấy gì.

Một lát sau, khi Nhím mang hai tách trà đặt lên bàn thì Gấu đang chui dưới gầm giường và lặn mò trong đó.

“Ở đây cũng chẳng thấy gì cả.” Gã nói.

“Không có gì trong ấy đâu.” Nhím nói, tớ chẳng bao giờ cất giấu thứ gì trong đó.

Gấu lại chui ra. Gã nhìn khắp mọi góc ngách trong phòng, gõ cả lên tường để nghe xem, không biết chừng trong ấy có cái tủ ngầm.

Cuối cùng gã nói: “Chẳng có gì sất.”

“Không có gì đâu mà.” Nhím bảo: “Trong nhẽ tớ chả có gì khác nữa. Tớ có...”

Hắn ngưng nói, vì Gấu đã trèo lên bàn và dòm vào trong cái đèn treo mà theo gã là thể nào cũng còn một hũ mật, nếu không thì cũng có một cái bánh mật ong hoặc thứ gì đặc biệt dành cho khách đến thăm bất ngờ, thứ gì đó thật là ngon lành mà gã chưa từng nếm qua. Nhưng trong đó cũng chẳng có gì.

“Vậy là không có gì cả.” Gã nói và leo xuống bàn, nhún vai rồi nhìn quanh một lần nữa. “Tớ đi thăm người khác đây.” Gã lăm bằm, đi ra khỏi phòng và lao vào rừng.

13.

Dù thế nào đi nữa mình cũng phải làm một cái bánh, Nhím tự nhủ. Một cái bánh dành cho ai đó đến thăm mình.

Hắn gật gù và tự hứa sẽ đi nướng bánh rồi sau đó mới gửi thư mời đi.

Hắn cố nghĩ xem mọi loài thấy món bánh nào là ngon nhất. Hắn nghĩ mình phải quan tâm đến tất cả mọi người.

Vậy thì hắn phải là bánh mật ong, nhưng cũng phải là bánh sô-cô-la chảy, bánh kem, bánh giả vỏ cây sồi, bánh có cắm cỏ lau trang trí, hay là bánh có phủ đường đánh bông, bánh bằng lá tầm ma, bánh bằng hoa thực quy, hoặc là bánh lá sen, bánh lá súng, bánh rêu, bánh...

Cứ như vậy, mỗi chốc hắn lại nghĩ ra một món bánh đặc biệt mà hắn nghĩ rằng ai đó sẽ thấy rất ngon.

Chiếc bánh to dần, to dần lên và để có thêm chỗ, Nhím mang hết bàn ghế, giường tủ ra ngoài, chất phía sau nhà.

Nhưng nó cũng phải là một chiếc bánh phủ đường cát mịn, bánh nửa mặn nửa ngọt, bánh lá mã đề, bánh rễ cây liểu, bánh rắc đường bột...

Chiếc bánh lấp kín căn phòng, chọc thủng trần nhà, sau đó xuyên qua mái, xì qua cửa sổ ra ngoài và đẩy tung cánh cửa. Ấy là bột còn chưa nở... Nhím nghĩ vậy.

Hắn đứng cạnh chân bánh và nhìn lên.

Khi chiếc bánh vượt quá cả đám cây cối cạnh nhà và đỉnh của nó đã xuyên thủng màn mây, hấn chột nghĩ nếu có ai đến thăm và thấy chiếc bánh như vậy, họ sẽ chỉ trồ và hỏi: “Cái gì thế?”

“Bánh.” Nhím nói.

“Bánh à?” Vị khách kêu lên: “Tớ không muốn ăn bánh đâu! Tớ muốn mọi thứ, nhưng bánh thì không.” Và hấn ta sẽ quay lưng, giận dữ chạy mất, lại còn nói thêm: “Vậy mà cũng gọi là thăm...”

Còn vị khách kế tiếp thì nói: “Mình thích bánh lắm, mình không thấy có thứ gì ngon hơn bánh. Miễn là không phải cái thứ bánh với sô-cô-la nhão như bùn bên trong!”. Rồi vị khách đến sau đó kể ra cả trăm loại bánh hấn ta thích, nhưng trong đó lại không có bánh nửa mặn nửa ngọt.

Muông thú đến thăm suốt cả ngày, chúng nhìn cái bánh, chỉ chỗ này chỗ nọ, hỏi đó là cái gì, thế rồi chúng chùn lại và bỏ đi. Mà chúng còn nói với những ai đang trên đường tới thăm rằng: “Cậu đi thăm Nhím đấy à?”

“Ừ.”

“Đừng có đi! Đừng, đừng! Hấn ta làm một cái bánh trông kinh lắm!”

Thế là những tên này cũng quay đầu lại và bỏ đi.

Có lẽ mình chỉ nên làm một cái bánh mà mình thấy ngon, nếu ai đó không thấy ngon hoặc chê nó quá bé thì mình sẽ ăn tất.

Hấn hít một hơi dài và thăm nghĩ: Để rồi xem.

Hấn gật gù. Dậy trước cái đã.

14.

Khi đã đứng dậy, hắn nghĩ: “Mình chả mời ai cả. Làm thế thì khôn hơn.”

Rồi hắn nhìn xuống chân.

Nhưng như thế thì mình sẽ càng ngày càng cô đơn hơn. Cô đơn hơn cả bây giờ nhiều, đúng không?

Hắn tưởng tượng hắn đang rơi xuống vực, càng lúc càng sâu, sâu hơn nữa, không thấy đáy vực đâu cả. Người hắn lộn tùng phèo, những chiếc gai dựng lên tua tủa.

Sự cô đơn muốn mình bị như vậy chẳng?

Hắn không hiểu cô đơn đang có những ý định gì.

Đôi khi hắn thì thầm trong bóng tối rằng: Mi muốn gì ở ta? khi hắn cảm thấy cô đơn khủng khiếp. Khi ấy hắn nghe thấy những tiếng động, đôi khi là tiếng sột soạt tựa như có ai đang hắng giọng. Nhưng chẳng có tiếng trả lời.

“Bộ mình không được biết chuyện gì xảy ra hay sao?” Hắn thì thầm.

Lại nghe thấy có tiếng động và tiếng đằng hắng.

Khi đó, hắn nghĩ chắc là cái cổ họng của mình cũng cảm thấy cô đơn.

Hắn đứng bên cạnh giường và thử tưởng tượng, đột nhiên nỗi cô đơn biến mất và mọi loài ụa vào phòng. Hoặc thú vị hơn nữa là được

thấy ai đó mở cửa bước vào và nỗi cô đơn lách qua người đó để lên ra ngoài.

Nhím nghĩ rất có thể đó là một người thật thân thiện và tốt bụng. Ai đó luôn mang theo mật ong có mùi hạt Dẻ gai khi đi thăm bạn.

Rồi mình và họ sẽ cùng uống, cùng tán đủ thứ chuyện với nhau. Và cùng nhau hứa hẹn đi du lịch chung để rồi ngay sau đó lại đổi ý. Rồi mình và họ nhìn ra ngoài trời ngấm hoàng hôn xuống, cả hai im lặng thật lâu, thỉnh thoảng chỉ gật gù và hắng giọng.

Và thế là nỗi cô đơn sẽ quay trở lại.

“Ai đấy?” Vị khách sẽ hỏi.

“Cô đơn.” Nhím sẽ nói.

“Hắn ta ở đây hử?”

“Chà, ở đây, ở đây... Ừ, hắn ta có ở đây, nhưng hắn đến rồi lại đi, cứ thế.”

“Ồ thế à!”

Dù chưa cạn tuần trà và có một điều cực kỳ quan trọng muốn nói cho nhau nghe nhưng cả hai vẫn đều cảm thấy rất cô đơn.

“Bỗng dưng mình có cảm giác gì thế nhỉ?” Vị khách sẽ ngạc nhiên hỏi.

“Cảm giác của mình ấy à?” Nhím khẽ nói.

Trời đã tối. Vị khách ra đi trong im lặng. Còn nỗi cô đơn sẽ ở lại.

Nhím cảm thấy trên trán mình có những nếp nhăn hằn sâu.

Hắn nghĩ thực ra mình chẳng thấy cô đơn. Mình đã có chính mình đây, phải không nào? Rõ ràng mình đang nói với mình đây mà? Mình vẫn còn đang thấy mình cơ mà? Mình luôn là mình đấy chứ?

Hắn đứng dậy, bước đến trước tấm gương, vừa soi mình trong đó vừa nhẹ nhàng lắc lư qua lại trên đôi chân.

“Chào ‘mình’ nhé!” Hắn khẽ nói: “Tớ thấy cậu rồi đấy. Cậu không trốn được tớ đâu. Cậu chẳng khi nào làm chuyện đó được. Nhưng cậu biết những bí mật của tớ. Đừng có chối. Tớ thấy nó hiện rõ trên mặt cậu đấy. Cái miệng của cậu... Cứ nói hết ra đi! Cậu biết gì về tớ nào?”

Hắn lắc đầu. Hắn nghĩ nếu mình thực sự chỉ có một mình thì chẳng cần phải làm việc này, chẳng cần che giấu bí mật với ai.

Hắn tự nhìn ngắm mình một cách nghiêm trang. Hắn nghĩ bụng, có lẽ mình phải cho mình một cái tát, hay véo tai khiến mình ngã nhào trong khi tự mình kêu lên rằng: “Đáng đời mi! À há, chính mi đấy! Sao đây? Tại sao ta không có quyền được biết mi đang nghĩ gì!”. Nếu trên người mình không có gai thì mình cũng sẽ làm như vậy, đập một phát thật mạnh vào đầu.

Hắn thở dài. Hắn nghĩ đến bản thân mình với vẻ khinh miệt. Nếu toàn bộ bản thân mình không hiện hữu trên đời... có thể không nhỉ?

Sau đó, mình nhìn vào gương và không thấy ai trong đó thì khi ấy, mình mới thực sự là chỉ có một mình!

Hắn rùng mình, lại ngồi bên thành giường và kéo chăn phủ lên đôi chân lúc này đã lạnh cóng.

Chính là mình rồi... hắn lại nghĩ. Còn ai vào đây được nữa? Chỉ có mình mình thôi. Hắn thấy mệt mỏi. Hắn đói bụng và buồn ngủ. Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ. Người hắn đầy gai. Hắn viết bức thư và mời mọi loài đến thăm hắn.

Hắn vỗ một phát vào trán. Hắn đang sống ở đây. Trong này. Chính là mình rồi. Đúng thế, chính là mình! Ồi, đau quá!

Rồi hắn cúi gập người lại và thận trọng nhổ một chiếc gai đang cắm ở tay.

Hắn lại ra đứng bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

Bầu trời tối sầm, những chiếc lá sồi cuối cùng còn treo trên cành tự thả mình chao nghiêng xuống đất.

Hắn tưởng tượng ra ngày mai lại có ai đến thăm.

À, Voi.

“Chào Nhím.” Gã ta nói.

“Chào Voi.” Nhím nói.

“Tớ đến thăm cậu đây.”

“Tốt quá!”

Voi ngồi xuống, còn Nhím đi pha trà.

“Mình sẽ nói chuyện gì đây?” Voi hỏi.

Nhím hiểu là nếu có khách đến thăm thì phải có chuyện gì để nói, nhưng hắn không biết phải nói về cái gì.

“Tớ chẳng biết nữa.” Hắn nói.

Họ cùng nhau nhấp một ngụm trà và cố nghĩ xem phải bàn chuyện gì, nhưng không nghĩ ra.

Voi nhìn quanh. Có một chiếc ghế đặt trước cửa sổ.

“Nhím này...” Voi nói.

“Gì thế...?” Nhím hỏi.

“Chắc cậu không phiền nếu tớ mang cái ghế kia để lên trên bàn chứ?”

“Ừ.” Nhím nói, hắn tin là người ta phải vui vẻ trong mọi tình huống khi đang có khách.

Thế là Voi kê chiếc ghế lên bàn.

“Mà chắc là cậu cũng thấy không sao nếu tớ leo lên bàn rồi sau đó leo lên ghế nữa chứ?” Hắn hỏi tiếp.

“Ừ.”

Voi leo lên bàn rồi leo tiếp lên ghế.

“Còn nếu bây giờ tớ đứng lên lưng ghế thì sao?”

“Cậu cứ làm đi.”

“Đứng một chân thôi nhá?”

“Ừ, đứng một chân cũng được.”

Thế là Voi đứng bằng một chân trên lưng ghế.

“Nếu bây giờ tớ múa một vòng thì sao? Cậu thấy cũng được chứ? Tớ làm được đấy. Xem đây này!”

Cho dù thực tình hắn thấy không thể chấp nhận được nhưng trước khi Nhím kịp nói cũng được thì Voi đã quay được nửa vòng và ngã xuống cùng với cái ghế, xuyên qua mặt bàn xuống đất.

“Ui cha!” Gã kêu lên, xoa gáy rồi đẩy những mảnh bàn ghế gãy sang bên cạnh. Gã nhìn Nhím đầy kinh hoàng.

Không xong rồi, Nhím nghĩ, mình không mong là ngày mai Voi sẽ đến thăm. Và để cho chắc ăn, hắn chui xuống gầm giường.

Khi đã nằm dưới đó một lúc lâu, Nhím nghĩ biết đâu lại có ai đó tới thăm trong khi mình đang chui dưới gầm giường như bây giờ thì phải làm sao đây? Mình sẽ phải nói “Tớ đang nằm dưới gầm giường. Chờ tí nhá!” hay giả vờ như mình không có nhà?

Trong đầu, hắn thấy Hươu Cao Cổ bước vào. Đầu tiên là cặp sừng, kế đến là chiếc cổ rồi đến phần còn lại của gã.

Gã nhìn quanh quất. Gã nghĩ Nhím không có nhà. Để biết chắc chắn, gã thò đầu xuống dưới gầm tủ, gầm bàn và gầm giường.

“Cậu đây rồi!” Gã reo lên. “Thích nhỉ! Cậu ở dưới gầm giường! Tớ cứ tưởng là cậu muốn dành sự ngạc nhiên cho tớ! Trên đường đến đây tớ đã tự bảo mình: ‘Chà chà, cậu Nhím, chẳng ai biết cậu định làm gì bao giờ...’. Cậu nằm ở đây lâu chưa? Tớ cũng sẽ làm như vậy, nằm dưới gầm giường khi có khách đến, nhưng mà tớ sẽ treo một tấm bảng trước cửa: HÂN HẠNH CHÀO MỪNG QUÝ KHÁCH. TIẾP KHÁCH DƯỚI GẦM GIƯỜNG, bởi vì nếu không làm thế thì người ta sẽ bỏ đi và tớ nằm đấy thật vô tích sự. Mình cũng có thể mở tiệc dưới gầm giường, ừ nhỉ, mình SẼ làm thế! Mình sẽ mời mọi loài đến. Mình có một chiếc giường to để tất cả có thể chui xuống bên dưới: Voi này, Gấu này, Dế này, rồi Tê Giác, Thiên Nga, mọi loài. Nếu như chúng cảm thấy ngọt ngào thì mình sẽ kêu lên: ‘Đấy cũng là ý tớ! Đây là một bữa tiệc ngọt ngào!’. Rồi nếu họ muốn ăn uống gì mà dưới gầm giường quá chật đến mức không ai chui ra được thì mình sẽ kêu lên là: ‘Đây là một bữa tiệc, không hơn không kém! Ừ, chỉ tiệc

và không có gì thêm. Nó là như vậy đó các bạn!’. Thế là nhiều năm sau, bọn họ vẫn còn bàn tán về bữa tiệc đó. Cậu còn nhớ gì không? Cái gì? Bữa tiệc dưới gầm giường của Hươu Cao Cổ ấy... Đương nhiên là tớ nhớ, dù quên hết các buổi tiệc khác nhưng riêng buổi tiệc đó thì không...”

Gã nói liên tu bất tận và thấy việc chui đầu vào gầm giường vui quá là vui.

Còn Nhím thì không nói gì cả, hắn nằm mắc kẹt giữa bức tường và cái cổ của Hươu.

Hươu Cao Cổ lại bắt đầu kể về cặp sừng con con của gã bây giờ đang bị ép sát vào đầu.

“Chỗ này chật quá Nhím ơi!” Gã nói: “Sừng của tớ không thoải mái. Tớ nghe thấy nó đang càu nhàu nhưng tớ cứ để mặc nó. Chúng mày có nghe không đấy? Cứ càu nhàu nữa đi!”

Hắn bảo Hươu Cao Cổ: Đúng ra phải nói rằng như thế là tốt cho chúng. Thi thoảng cũng phải biết nhún nhường. Lúc nào chúng nó cũng chêm chệ như ông hoàng trên đầu gã như thế thì dễ cho chúng quá. Chẳng cần làm gì mà vẫn có được mọi thứ.

“Tớ muốn được làm một chiếc sừng như thế, Nhím ạ. Và chúng nó sẽ phải là tớ, còn tớ thì ngồi lên đầu chúng. Mọi loài sẽ ngạc nhiên nhìn chúng mày. Ừ, chúng mày, tao đang nói về chúng mày đấy. Nhưng không phải ý xấu xa gì đâu.” Gã tiếp lời. Trong khi đó, cặp sừng trên đầu gã đang đưa qua lại vì phấn khích. Gã cố nhìn sang Nhím. “Có khi nào cậu muốn trở thành một cái gai, rồi một cái gai sẽ trở thành cậu và cậu nằm trên lưng nó không? Hoặc là cậu và nó sẽ cùng lúc trở thành gai chẳng hạn?”

“Tớ không biết nữa.” Nhím nói. Hấn đang tự hỏi chuyến thăm này còn kéo dài bao lâu nữa.

Thế rồi Hươu Cao Cổ lại kể về lần gã đi thăm Cá Voi. Gã đáp một chiếc tàu ra đó. Cá Voi ngạc nhiên và chào đón gã với vòi nước phun xuống đầu. “Thích lắm cơ Nhím ạ! Y như mưa ấy.” Gã và Cá Voi dành hàng giờ để nói về những điều khác biệt và tương đồng giữa xương sườn Cá Voi và sừng Hươu Cao Cổ, rồi Cá Mập cũng ghé qua, cả Cá Bay nữa...

“Cậu có thể đi về được rồi.” Nhím nói, hấn chẳng thiết nghe chuyện Hươu Cao Cổ đi thăm Cá Voi như thế nào nữa.

“Cám ơn cậu.” Hươu Cao Cổ nói. Gã chui ra khỏi gầm giường. “Chuyến đi thăm này thú vị đấy chứ! Tớ đã thấy trước rồi, Nhím ạ. Cậu biết không? Hôm nào đến thăm tớ nhá? Cũng dưới gầm giường nhà tớ?”

Nhím ừ hử bằng một giọng muốn hiểu là Có cũng được, mà Không cũng xong. Thế là Hươu Cao Cổ bước ra khỏi cửa.

Ngoài đường, Nhím nghe thấy tiếng gã huênh hoang kể cho những con thú tình cờ đi ngang qua là gã vừa đi thăm Nhím về, dưới gầm giường của hấn!

“Dưới gầm giường của Nhím à?” chúng hỏi.

“Đúng thế, dưới gầm giường của hấn. Vui đáo để. Hấn tiếp mọi người dưới đó.”

Hay là Đà Điểu, biết đâu Đà Điểu sẽ đến thăm mình. Nhím nghĩ vậy khi hắn vẫn ở trong bóng tối dưới gầm giường.

Hắn chưa gặp Đà Điểu lần nào nhưng Kiến đã từng nói với hắn là phải luôn luôn sẵn sàng thứ gì đó để Đà Điểu có thể cắm đầu vào.

“Cái gì thế bạn?” Nhím hỏi nó. Kiến đã nhún vai và nói: “Lúc ấy hăng biết.”

Lúc ấy hăng biết... Nhím ngẫm nghĩ từng chữ một. Hăng biết cái gì? Ai? Không khí chẳng? Lẽ nào Đà Điểu lại muốn cắm đầu nó vào không khí? Hay cắm vào tường?

Đà Điểu bước vào.

“Chào Nhím.”

“Chào Đà Điểu. Cậu uống trà chứ?”

“Ừ, cảm ơn cậu, nhưng trước tiên tớ muốn cắm đầu tớ vào nơi nào đó đã.”

“Đúng vậy nhỉ! Cậu thích cắm đầu vào đâu nhất?”

Đà Điểu nhìn quanh. Bây giờ “hăng biết” chuyện gì sẽ xảy ra, Nhím nghĩ thầm.

Đà Điểu nhìn thấy cái tủ. Gã bước tới, kéo một ngăn ra và cắm đầu vào bên trong nhưng rồi lại nhanh chóng rút ra.

“Không được...” Gã lẩm bẩm.

Gã ngồi xổm xuống và lần lượt cắm đầu vào gầm giường, vào sau tấm gương và thò cổ ra ngoài cửa sổ. Nhưng lần nào gã cũng rút

lại và lắc đầu. Gã thấy chỗ nào cũng ngọt ngạt hoặc lạnh ngắt.

Nhím đang pha trà.

“Tớ chẳng biết nữa.” Đà Điểu nói: “Nhà cậu không có nhiều chỗ để tớ thử”. Gã cũng cắm đầu cả vào trong chiếc đèn và thử dụi đầu vào giữa hàng gai của Nhím.

“Ái!” Gã kêu lên.

“Không được đâu!” Nhím nói.

“Chịu thôi.”

Đà Điểu bước lại ghé ngồi và buồn rầu nhìn những cọng lông ở ngực gã. Gã đã cắm đầu vào đó không biết bao nhiêu lần, nhưng hôm nay gã đến đây không phải để làm chuyện này.

Nhím đặt một tách trà trước mặt gã.

“Xin lỗi cậu,” Đà Điểu nói: “Nhưng tớ đã tưởng tượng rất nhiều khi đến thăm cậu.”

“Thế à,” Nhím nói: “Tớ có cả bánh ngọt đây.”

Nhưng Đà Điểu bước ra khỏi cửa, không thèm uống trà, không thèm nhìn chiếc bánh ngọt Nhím mang ra và cũng không nói gì thêm nữa.

Qua cửa sổ, Nhím thấy gã vội vã chạy thêm một quãng ngắn đến gốc cây Đoạn, gã kêu lên một tiếng khô khốc và cắm đầu xuống đất. Mấy cục đất bắn tung lên trời.

Trong khi vẫn đang nằm dưới gầm giường thì một lần nữa, Nhím nghĩ đến Sên và Rùa.

Bây giờ đã xế trưa. Rùa đang bò phía trước, gã ngoái lại nhìn Sên đang theo sau. “Bọn mình phải nhanh lên một tí...” Gã nói một cách thận trọng.

“Nhanh lên! Cậu với cái trò nhanh lên của cậu...” Sên kêu lên. Đột nhiên gã dừng lại, không những thế gã còn lui một bước ngẩn. “Giờ này mà cậu còn chưa biết rằng cái từ ấy khiến tớ buồn lòng lắm hả?”

Rùa im lặng. Gã cũng không thích cái từ đó và ân hận vì đã nói ra.

“Không, cậu chẳng biết gì hết!” Sên gào lên: “Mọi thứ cậu biết chỉ là nhanh lên, gấp lên, ngay lập tức, ngay bây giờ, ngay tức thời, lập tức, nhanh nhanh lên... Cứ như là cậu chỉ biết phun những từ ấy ra thôi!”

Mấy chiếc râu của gã đỏ ửng lên như than hồng. Gã chui ngược lại vào trong vỏ.

“Hay tớ gửi thư cho hẳn ta, nói là bọn mình sẽ đến nhưng muộn một tí?” Rùa hỏi.

“Thì cậu viết đi!” Sên kêu lên trong khi gã cố bình tĩnh lại.

Rùa lấy một mẫu giấy dưới mai ra và viết cho Nhím là hẳn đừng giận cả hai, là họ sẽ đến muộn một chút. Gã nghĩ là với lá thư đó, Nhím sẽ thông cảm cho chúng. Chúng xưa nay vốn chậm chạp mà.

Chúng không thể, mà cũng không muốn làm khác hơn. Chúng ghê tởm tốc độ.

Gã nhấm nhấm đầu bút. Ghê tởm, gã thích chữ ghê tởm. Ghê tởm tốc độ, vội vàng, thiếu kiên nhẫn.

Sên lại ló ra ngoài vỏ và bảo: “Cứ viết cho hắn ta là bọn mình hoàn toàn không đến”. Hoàn toàn và không, gã thích hai từ này. Gã lại còn muốn là gã không mang tên Sên mà tên gã phải là Hoàn-Toàn-Không. Cái gã Hoàn-Toàn-Không đang sống ở đây... Cái gã này không đi, không nghĩ ngợi, không nói năng... Như thế gã mới sống đúng với cái tên của mình.

Nhưng Rùa lại không viết như thế.

“Hắn ta đã mời mình. Bọn mình phải đi.” Gã nói.

“Phải, phải... cậu lúc nào cũng phải với phải...”

“Nhưng mình bắt buộc phải đi.”

“Bắt buộc! Như thế lại càng quá đáng!” Sên bắt đầu la hét và càu bẳn, thế rồi gã vô ý cộc đầu xuyên qua nóc vỏ.

“Cậu thấy chưa...” Gã khóc. “Cậu thử đoán xem ai đã gây nên tội hã!”

Rùa giúp gã sửa lại cái vỏ. Sau đó, chúng im lặng và lên đường đi tiếp.

Rùa bảo: “Chắc chắn sẽ vui lắm.”

Nhưng Sên chẳng nói chẳng rằng, gã im ỉm trườn từng mi-li-mét về phía cọng cỏ gần nhất, vừa trườn vừa càu nhàu trong miệng. Gã muốn dừng lại bên cọng cỏ để nghỉ chân và tỉnh táo lại.

Mình tò mò muốn biết, Nhím nghĩ bụng, giả sử mình mời thì liệu bọn chúng có đến không. Có lẽ phải đến hè năm sau. Có khi đến tận năm sau nữa không chừng.

Hay là biết đâu, đột nhiên tất cả những loài mà mình không mời bao giờ lại cùng đến một lượt? Nhím lại nghĩ trong khi còn đang nằm trong bóng tối dưới gầm giường. Sâu Sa Mạc này, chuột Biển này, rồi còn Cua Bay, Rắn Đêm...

Chúng chen nhau bước vào trong nhà và ngạc nhiên nhìn quanh.

Chúng chẳng hiểu mọi loài làm gì ở đây, hầu hết trong đám còn không may mắn biết rằng trên thế gian có những loài như thế.

Những loài mặc áo khoác đã treo áo lên gai của Nhím nên chỉ trong phút chốc, trên người hần đã có hàng trăm kiểu áo khoác kỳ lạ khiến hần không thể đi lại được nữa.

“Xin hỏi quý vị muốn dùng gì ạ? Trà chăng?” Nhím hỏi.

Dùng? Là cái gì thế, chúng chưa nghe từ này bao giờ. Cả trà cũng vậy.

Có vài loài mà không ai có thể nghĩ là chúng tồn tại trên đời đang gặm bàn ghế cho đến mảnh cuối cùng. Chúng nghĩ là Nhím mang những vật này cho chúng ăn. Chúng bàn tán với nhau là mấy thứ này ngon thật, nhưng chúng vẫn thích cái bàn nào ăn ngọt miệng và cái ghế nào còn mới toanh hơn là bàn và ghế như này.

Những loài khác thì hỏi sự thăm viếng đang nằm ở đâu. Chúng cứ ngỡ thăm viếng là thứ gì đó chúng có thể cầm được, có lẽ nó như tấm áo hoặc cái mũ mà Nhím muốn tặng chúng để dùng trong mùa đông. Chúng đều muốn có một cuộc thăm viếng đầm ấm.

Hoặc thăm viếng là cái gì đó mà chúng được phép ngồi lên chẳng?

Những loài khác kéo đến mỗi lúc một đông hơn. Ong Cát, Sư Tử Hơi, Bộ Bùn Sọc Ngang, Lười Lông Hung...

Chúng ăn sạch những tấm màn cửa của Nhím, cả gương và giường của hấn, rồi gặm nhấm dần những cái gai trên mình Nhím.

Khi trong nhà hấn chẳng còn thứ gì, cả những đồ nội thất cùng phần lớn gai Nhím cũng vậy, chúng mặc lẫn lộn áo khoác của nhau, ôm nhau lăn tròn, giữ chặt vài cái gai còn sót lại khiến cho Nhím nằm chòng gọng rồi hỏi xem trong nhà hấn còn thứ gì đặc biệt để thưởng thức nữa không, hoặc may ra có cái gì làm hoang mang..., chúng thích hoang mang... chúng được mời đến thăm viếng nhưng vẫn chưa biết thăm viếng nằm ở chỗ nào. Chắc chắn đó không phải là cái mũ rồi vì nếu không thì cả bọn đã phải nhìn thấy.

Cuối cùng, cả lũ biến mất dạng trong rừng, đi qua một lối khác mà chúng không biết sẽ dẫn về đâu. Bởi vì làm sao ta biết được mình đang sống ở đâu nếu ta không hề tồn tại?

Nhím vẫn nằm trong cái xó tối thui dưới gầm giường.

Nơi đây làm mình thấy an toàn nhất, hẳn nghĩ vậy. Cô đơn và an toàn. Ở đây mình cũng ít bị chính mình gây phiền nhiễu nhất.

Hắn có thể nằm ngủ ở đó rất lâu, có khi đến cả tháng trời. Nếu hắn nằm trên giường đắp chăn thì hắn chỉ ngủ trong buổi tối và cứ đến sáng lại thức dậy.

Những chiếc gai nằm bẹp trên lưng hắn và kêu răng rắc như thể chúng đang rên rỉ và bất đồng vì chuyện gì đó. Chúng mắc phải sai lầm gì rồi chứ gì, hẳn nghĩ.

“Cho tớ xin lỗi các bạn.” Hắn thì thào. Hắn biết chúng chẳng muốn gì hơn là được đứng thẳng lên. Chúng thường muốn một cái gì đó khác hẳn.

Hắn cố giải thích cho chúng biết vì sao hắn nằm ở đây nhưng chúng không đáp lại.

“Nói đi! Nói đi nào!” Hắn bảo.

Hắn muốn chúng đáp lại lời hắn. Giống như những chiếc sừng trên đầu Hươu Cao Cổ ấy, cho dù không có ai khác ngoài Hươu Cao Cổ nghe thấy chúng nói gì.

Có lẽ chúng chỉ chuyện trò lúc mình đang ngủ, hẳn nghĩ. Cậu nằm có thoải mái không? Ừ, tớ nằm thế là được rồi. Cậu nhích ra tí được không? Ừ, để tớ, nhưng cậu phải lùi ra phía sau một tí. Như thế này đã đủ chưa? Ừ. Hắn ngáy kinh quá nhỉ? Ấy! Hắn ngủ là mình

mừng rồi. Nói nhỏ với cậu cái này nhé. Mình thử đổi chỗ cho nhau nhá: cậu ở trên lưng hấn, còn mình trên trán, được không? Mình chỉ muốn làm được như thế! Suyt! Đừng nói to thế. Coi chừng hấn dậy bây giờ!

Nhím thở dài.

Hấn nghĩ nếu bọn chúng có thể trò chuyện với nhau thì chúng cũng có thể ca hát được. Như thế, chúng có thể thành lập một dàn hợp xướng với bè cao ở trước, sát ngay trên mắt mình và bè trầm ở phía sau đuôi. Mỗi khi có khách đến thăm, chúng có thể hát một bài hát chào mừng. “Chàng Nhím của chúng ta chào đón quý khách. Mời quý khách vào nhà. Mời quý khách dùng trà ạ!” và chúng sẽ giậm nhịp trên lưng mình.

Hấn sẽ treo một tấm bảng trên nhánh cỏ bên ngoài căn nhà với hàng chữ: HÔM NAY CÓ DÀN ĐỒNG CA GAI NHÍM. HÂN HẠNH CHÀO ĐÓN MỌI LOÀI. CẢ NHỮNG VỊ KHÁCH KHÓ CHỊU. Như vậy thì chẳng có gì phải lo nếu có vị khách nào khó chịu. Dàn đồng ca Gai Nhím sẽ làm cho các vị khách thấy dễ chịu mặc cho khách có thích hay không.

Rồi sẽ có hàng trăm loài đến chơi.

Hươu Cao Cổ sẽ chết lặng, chết lặng theo đúng nghĩa của nó! Gã sẽ thèm muốn có được hàng trăm cái sừng thay vì chỉ có hai.

Chà, làm được gì với hai cái sừng... Nhím sẽ nói vậy. Chỉ song ca được chứ không ra nổi tốp ca.

Hấn lại tưởng tượng ra nếu hấn cũng chỉ có hai cọng gai, một trên trán và một ở cuối lưng.

Hắn rùng mình và thu gọn mình thêm nữa. May mắn là hắn có cả trăm chiếc gai, mà có khi còn hơn thế nữa. Thậm chí, hắn có thể cho đi một hoặc hai chiếc nếu ai đó ao ước muốn có. Và khi mùa đông đến, hắn nghĩ, dàn hợp xướng sẽ hát một bài hát ru thật êm dịu trong suốt cả mùa đông dài. Dàn hợp xướng Gai Nhím của hắn.

Thế rồi, hắn ngủ thiếp đi.

Nhím ngủ dưới gầm giường và mơ thấy hấn đọc một cuốn sách có tựa là: *Ưu và nhược điểm của sự thăm viếng*.

Phần đầu cuốn sách nói về những nhược điểm của sự thăm viếng. Nhím đọc và thấy tim hấn đập thình thịch.

Phần này gồm những chương nói về tất cả những sự cố có thể xảy ra trước, trong và sau khi thăm viếng: cãi vã dữ dội, bánh ngọt cũ mốc, trà pha muối, trách móc nhau một cách gay gắt, những tia nhìn giận dữ chiếu vào nhau, những sự hiểu lầm đau khổ, khách không mời, khách ngồi nán lại quá lâu, ghế tự nhiên bị sụp khi có người ngồi lên, khách đem bài hát của mình ra hát và ép mọi người hát theo, ngoài ra còn nhiều thứ khác nữa.

Có vẻ như bảng liệt kê những nhược điểm này dài bất tận.

Nhím vừa đọc vừa nghĩ: Mình chả muốn có ai đến thăm cả!

Cuối cùng, hấn đọc đến phần thứ hai: “Những ưu điểm của sự thăm viếng.”

Phần này chỉ vồn vện một chương ngắn, trong đó chỉ có mỗi một câu: “Những ưu điểm của sự thăm viếng không bỏ để nêu ra.”

Không bỏ để nêu ra, Nhím nghĩ, không bỏ để nêu ra... Hấn đặt sách xuống và tỉnh giấc.

Mình cũng không bỏ để được nêu ra, hấn nghĩ bụng và trở mình sang bên kia rồi ngủ tiếp.

Chốc lát sau, hấn lại mơ.

Muôn loài đang nhảy nhót với nhau và thì thầm vào tai nhau:

“Đến nhà tớ chơi nhé?”

“Ừ, tớ lúc nào cũng sẵn lòng, rồi cậu lại đến nhà tớ chơi nữa nhé?”

“Ồi thích quá! Thế sau đó cậu đến nhà tớ chứ?”

“Tớ đảm bảo với cậu! Thế rồi cậu lại đến với tớ...”

Ai nấy đều tỏ vẻ thích đi thăm mọi người.

Một lát sau, hấn đi ngang qua rừng và thấy mọi loài chạy vội vàng ngay bên cạnh mà không chào hỏi hấn.

“Sao các bạn không chào tớ?” Hấn gọi với theo.

“Chúng tớ đang mệt hụt hơi ra đây. chúng tớ đi thăm...!”

“Thăm ai thế?”

“Thăm nhau.”

“Còn tớ thì sao?”

Nhưng chúng không nghe hấn nói nữa.

Hấn choàng tỉnh dậy, chính hấn cũng thấy hụt hơi.

Hấn chui ra khỏi gầm giường, đi qua đi lại trong phòng và nhìn ra bên ngoài. Lúc ấy đang giữa khuya.

Hấn lại chui xuống gầm giường, một lát sau lại chìm vào giấc ngủ.

Hấn nằm mơ đến lần thứ ba trong đêm đó.

Hấn mơ thấy hấn nhận được hàng trăm lá thư từ mọi loài gửi đến.

“Thế nào cậu cũng phải đến thăm tớ đây!”

“Nếu bạn hiểu là mình mong được bạn đến thăm kinh khủng...”

“Sao cậu không đến ngay bây giờ đi?”

“Tớ đang tuyệt vọng quá. Tớ trộm nghĩ nếu cậu không đến ngay...”

Thế rồi, hắn bước ra ngoài để đi thăm tất cả mọi loài, nhưng khi hắn đến khoảng đất trống giữa rừng thì thấy tất cả đã đến đó rồi.

“A ha, cậu đấy à!” chúng reo lên. “Ồ, thật tuyệt! Đến thăm tớ đi và cả tớ nữa...”, chúng chen nhau đứng quanh hắn, miệng nhét đầy bánh và bảo rằng hắn đến thăm vừa đúng lúc, không muộn một giây nào cả.

“Ồ, Nhím, Nhím...” chúng reo và hát ầm lên.

Rồi chúng bảo: “Cậu biết không, Nhím, cách cậu bay trông thật là lướt.”

“Nhưng tớ nào có biết bay.” Hắn nói.

“Có đấy, cậu đừng ngượng ngùng như thế.”

Chúng nâng bổng hắn lên và tung hắn lên trời. “Thấy chưa, cậu biết bay mà!”

Hắn ngã oạch xuống đất.

“Lần sau cậu sẽ làm được thôi.” chúng nói và quàng tay qua vai hắn.

“Coi chừng!” Hắn kêu lên: “Gai đấy!”

“Có gì đâu nào.” Chúng nói rồi ai có tay lấy tay, có chân lấy chân, có vây lấy vây đập vào nơi mà theo chúng là thực sự có gai mọc ra. Ngay cả Bướm cũng lấy cánh đập vào đó.

Những chiếc gai rứt vào trong người hắn. Bọn chúng cứ đập, đập mãi cho đến khi đám gai chỉ còn là những cọng râu. “Xem kìa, Nhím có râu!” chúng reo lên: “Bây giờ cậu ta thành ông Râu rồi!”

Thế rồi, hắn tỉnh giấc và ngồi bật dậy, va đầu vào giường. Hắn chẳng biết mình đang ở đâu rồi chợt hiểu ra, hắn thở dài, lại nằm xuống và trở mình nằm nghiêng. Hắn cảm nhận được người mình đầy gai rồi đi vào giấc ngủ. Đêm đó hắn không mơ nữa.

Lúc hấn thức dậy thì trời đã bắt đầu tờ mờ sáng.

Từ dưới gầm giường, hấn nhìn ra căn phòng của mình.

Phòng mình, hấn nghĩ. Của riêng một mình mình.

Đôi lúc, căn phòng của hấn lớn bằng cả thế giới, mà không chừng còn lớn hơn thế nữa kia.

Hấn nhìn ra cửa. Nơi đó là ranh giới của “thế giới”. Nếu mình bước qua nơi ấy và ra ngoài thì mình sẽ rơi vào “vũ trụ” và chẳng ai biết mình sẽ đi về đâu.

Qua khung cửa sổ, hấn có thể nhìn thấy “vũ trụ”. Nó có màu xanh lục và mang vẻ huyền bí. Hấn run cả người.

Trần nhà hấn là bầu trời, còn ngọn đèn là mặt trời. Nó chỉ tỏa sáng vào buổi tối nhưng hấn thấy chẳng hề chi.

Bàn ghế của hấn là núi đồi, còn khoảng trống giữa bàn và cửa sổ là sa mạc.

Hấn nghĩ: Thế còn biển đâu nhỉ? Sông nữa?

Dòng sông đây rồi, giữa cái giường và bàn của mình, hấn nghĩ, mình phải tưởng tượng ra nó. Được chứ! Mình có thể tượng tượng ra tất cả mọi thứ. Còn biển thì mình cần phải khám phá. Mình chưa từng nghe nói tới biển bao giờ.

Hấn nghe thấy âm thanh của những đợt sóng vỗ trên sông, nhẹ nhàng, lững lờ rúc vào đám cỏ bên bờ. Cây liễu cũng đứng đó.

Thật tuyệt vời làm sao..., hấn nhủ thầm.

Hắn quên hết mọi chuyện, cả nỗi cô đơn của hắn, mùa thu và cả bức thư trong ngăn tủ mà hắn chưa gửi đi.

Ngoài xa kia, phía trước khung cửa sổ, hắn thấy một hạt bụi đang chao lượn.

Bướm, hắn nghĩ. “Chào Bướm!” Hắn gọi.

Đúng là Bướm rồi. “Chào Nhím!” Gã cất tiếng trả lời.

“Cẩn thận đấy!” Nhím kêu lên: “Ngoài kia là vũ trụ, nếu cậu bay ra ngoài ấy...”

“Thì sao?”

“Tớ không biết.”

Mình không biết thật, hắn nghĩ. Mình phải tưởng tượng thêm về chuyện này nhưng không phải bây giờ.

Hắn nhắm mắt lại, ngả lưng trên đám cỏ bên dòng sông đang chảy giữa giường và bàn của hắn, lóng lánh trong ánh nắng từ trên bầu trời cao.

Chẳng có ai quấy rầy hắn hoặc tình cờ ghé chơi.

Lát sau, khi căn phòng đã trở lại đúng là phòng của hấn, hấn tự nhủ: Hấn là mọi thứ đều quá phức tạp phải không?

Hấn chui ra khỏi gầm giường và quyết định đi dạo một vòng để suy ngẫm về bức thư mà hấn vẫn chưa gửi. Có thể lần này mình sẽ quyết định, hấn nghĩ vậy.

Hấn bước ra ngoài, đi ngang qua bụi rậm cạnh nhà tới khoảng đất trống trong rừng.

Hấn gặp Kiến ở đó.

Thôi thì mình mời ngay gã này luôn được không? Nhím nghĩ bụng. Như thế thì mình không cần phải gửi thư đi và sau đó mình cũng không cần phải tiếp đón thêm một ai nữa.

Nhưng hấn lại chỉ nói: “Chào Kiến.”

Kiến dường như đang chìm đắm trong suy tưởng, gã nhìn lên và nói: “Chào Nhím.”

Chúng đứng ngây người trong chốc lát. Nhím đã hy vọng Kiến sẽ nói gì đó, nhưng Kiến lặng thinh. Vậy thì mình phải nói cái gì chứ, Nhím nghĩ. Mà nói gì? Rồi, không có ý định sẽ nói ra điều hấn đang nghĩ nên hấn bảo: “Thật là phức tạp!”

Kiến gật đầu, gã nói: “Đúng vậy, Nhím ạ. Tất cả mọi chuyện đều phức tạp.”

“Mọi chuyện à?” Nhím hỏi. Hấn đang nghĩ không biết có nên mời mọi loài đến thăm không. Cái đó đúng là phức tạp. Nhưng vẫn còn

nhiều thứ không phức tạp như là mưa này, gió này, tiếng xào xạc của cây cối, những thứ đó chẳng có gì là phức tạp đúng không?

“Ừ.” Kiến nói: “Cậu thử kể vài thứ mà theo cậu là không phức tạp xem nào.”

Nhím suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Không khí.”

“Không khí à!” Kiến kêu lên: “Đó là thứ phức tạp nhất trên đời!” rồi gã nhảy tung lên, lộn nhào một cú, ngã ngửa ra rồi lại đứng dậy, rũ rũ bụi trên vai và nói: “Kể cái gì khác nữa xem.”

Nhím kể thêm đất, rừng, những đám mây, nhưng cái nào Kiến cũng bảo nó quá phức tạp, cái này còn phức tạp hơn cái kia nữa.

Thế rồi, Nhím quyết định kể một thứ mà theo hắn chắc chắn là phức tạp nhất.

Hắn bảo: “Chính cậu đấy!”

Kiến sửng người một lát, nghĩ ngợi, gật đầu rồi nói: “Tớ thì đơn giản thôi, Nhím ạ. Thật là đơn giản. Thậm chí tớ còn đơn giản nhất trần đời đấy. về khoản ấy thì tớ là thiên tài.”

Nhím mở to mắt nhìn gã.

Kiến lại nhảy lên và kêu: “Nhưng đó mới đúng là phức tạp! Đơn giản chính là phức tạp. Càng đơn giản bao nhiêu thì càng phức tạp bấy nhiêu. Tớ đơn giản nhất mà cũng phức tạp nhất trần đời.”

Gã lại lặng im và hắng giọng.

Nhím không hỏi gì thêm. Hắn cũng muốn hỏi gã rằng thăm viếng có phức tạp không, nhưng hắn sợ là câu trả lời của Kiến sẽ còn phức tạp hơn cả câu hỏi của hắn nữa.

Chúng tạm biệt nhau và Nhím tiếp tục đi bộ thêm một quãng trước khi quay về.

Khi về đến nhà, hấn đến trước gương và ngắm nhìn mình.

“Chào Nhím.” Hấn nói khẽ: “Bạn lại đến nữa à? Chắc thi thoảng bạn đến thăm mình phải không? Ừ. Thế thì tốt quá! Mình chẳng có ai đến thăm và mình cũng chẳng bao giờ đi thăm ai. Ngộ nghĩnh quá nhỉ! Ừ”. Hấn mỉm cười thân thiện với chính hấn trong gương. Hấn chỉ vào một chiếc ghế, hỏi khách có muốn uống trà không rồi đi pha trà, sau đó ngồi đối diện chính hấn, nói chuyện với hấn về những cọng gai và nỗi cô đơn của cả hai. Một lát sau thì tiến hấn về, vẫy tay chào hấn, thở phào nhẹ nhõm, tì mũi vào chiếc gương và nhắm nghiền mắt lại.

“Nhím ơi!” Gã gọi: “Tớ đến thăm cậu đây này. Cậu mời tớ chứ gì. Mở cửa cho tớ với!” Trên lưng gã mang một vật to đùng và gã đang thở hổn hển.

Nhím mở cửa và Hà Mã cố chui vào nhà. Nhưng cái vật ở trên lưng gã quá to.

“Cái gì thế?” Nhím hỏi.

“Chậu.”

“Cái chậu hử?”

“Ừ, chậu tắm.”

Hà Mã đặt cái chậu trước cửa. “Tớ nghĩ là tớ phải phá một phần tường đi.” Gã nói.

“Phải làm thế sao?”

“Ừ.”

Hà Mã lấy đà rồi lao hết tốc lực vào mặt tiền căn nhà. Bức tường đổ sụp xuống.

Gã rẽ lối trên đồng vụn để bước vào trong rồi lôi bàn cùng những cái ghế và cái tủ ra ngoài, sau đó gã đặt cái chậu ngay giữa phòng.

Gã bảo: “Cho cậu đấy, Nhím! Món quà nhỏ của tớ.”

“Nhưng mà...”

“Từ giờ, lúc nào cậu cũng có thể tắm một phát. Để tớ làm mẫu cho cậu xem nhá?”

Gã leo lên bệ cửa sổ, dùng một cú nhảy ngoạn mục để lao đầu vào cái chậu đã được đổ đầy nước trước đó.

Con sóng lớn bật ra ngoài thành chậu và bắn tung vào những mảng tường chưa đổ còn sót lại.

“Như thế gọi là tắm đấy!” Gã nói.

Gã ngụp lên ngụp xuống trong chậu. “Tớ thực lòng khuyên cậu nên làm thế này, Nhím ạ.”

Nhím ngồi im dưới đất trong một góc phòng, người ướt mềm. Thăm viếng mà kỳ lạ thế này được hử... hần nghĩ.

Một lúc sau, Hà Mã bước ra khỏi chậu. “Đấy nhé!” Hần nói: “Cái chậu cho cậu đấy, cậu Nhím.”

Nhím không nói một lời nào, còn Hà Mã thấy đây là chuyến thăm rất bổ ích. Gã bảo là gã sẽ đi thăm tất cả mọi loài và ai cũng được gã tặng một cái chậu để tắm.

“Có lẽ chúng mình phải xả nước vào cho ngập cả khu rừng, ừ nhỉ, chúng mình phải làm thế! Như thế thì mình sẽ có một chậu nước thật to. Rồi từ trên ngọn cây, mình với tất cả mọi loài sẽ cùng nhảy xuống một lượt. Nhảy tồm xuống...” Gã còn nói thêm.

Gã bước qua những gì còn sót lại của cánh cửa và mặt tiền của ngôi nhà, bỏ Nhím ở lại với cái chậu và biến mất dạng về phía dòng sông, chỉ còn nghe tiếng hần kêu như huýt sáo.

Mình chẳng muốn bồn chậu gì cả, Nhím nghĩ, mình không muốn tắm. Mình muốn có cái cửa mà mình không cần phải mở khi mình không muốn ai vào thăm và nó cũng phải thật dày để không ai có thể đi xuyên qua được.

Khi đang nghĩ đến một cái cửa như thế thì hấn chợt nghĩ đến Mọt. Gã này thích đủ mọi loại cửa.

Hấn thấy gã đi tới và nghe gã đang gọi từ xa: “Để cửa thế kia à, đóng lại đi!”

“Chào Mọt.” Nhím nói và đóng cửa lại.

“Chào Nhím.” Mọt nói rồi dùng thân mình đục cửa để vào nhà.

“Cậu uống trà chứ?” Nhím hỏi.

“Trà à? Tớ có được khoan vào trong ấy không?”

“Ái chà... có lẽ cái mũi khoan của cậu... để ngửi mùi...”

“Tớ không cần nghĩ đến cái ấy làm gì.”

“Cậu đến thăm tớ à?”

“Không, tớ đến để khoan lỗ.”

Sau một tiếng đồng hồ, Nhím bị vây quanh bởi mạt gỗ và các mảnh dăm. Hấn không còn giường, không còn bàn ghế, không còn tủ, không còn mái nhà, tường, sàn nhà, đến cái cửa cũng không nốt.

“Rồi, bây giờ thì sao?” Mọt hỏi.

“Tớ không biết.” Nhím thờ dãi.

“Tớ cũng muốn khoan cả sự ngu dốt của cậu”. Gã cũng muốn khoan vào những cái gai của Nhím nữa. Gã tò mò muốn biết làm sao để khoan vào đó được. Gã nói rằng gã thích thử thách.

“Gai của tớ chính là thử thách.” Nhím bảo. Hấn nhướng mày. Tại sao mình lại nói thế nhỉ? Hấn nghĩ.

Một lát sau, chẳng còn thứ gì sót lại.

Những con thú đi ngang qua nơi mà trước kia là ngôi nhà của Nhím và bảo với nhau đó là nơi Nhím đã từng ở. Nhím? Ừ, Nhím, nhưng bây giờ hấn ta ở đâu? Hấn đã trở thành quá khứ rồi. Chúng giải thích cho nhau nghe quá khứ là gì và làm thế nào để trở thành quá khứ. Nguyên nhân có thể là do Mọt đấy, còn có cả những lý do khác nữa. Nhưng Mọt đang đứng đó và gã đã nghe được, thế là gã bảo rằng gã muốn khoan cả vào quá khứ và tương lai, để cho xưa kia và sau này cùng tất cả những khoảng thời gian ở giữa, tất cả ngày, giờ, phút, giây đều trở thành mặt vụn hết và người ta có thể thổi nó bay đi. Và khi không nơi nào còn thời gian nữa thì gã muốn khoan vào không gian, khoan vào cõi không...

Không, Nhím nghĩ, mình không hy vọng là Mọt sẽ đến.

Hấn làm một tấm bảng và viết lên:

MỌT LƯU Ý: VUI LÒNG KHOAN NƠI KHÁC

Hấn đóng tấm bảng thật chắc lên cánh cửa, chốc lát sau, hấn gạch ngang chữ VUI LÒNG, thêm dấu chấm than sau chữ KHÁC. Khi đó hấn mới cảm thấy an toàn, một mình, trong nhà riêng, với những chiếc gai.

Cho dù... hấn không biết chắc là có an toàn hay không.

Hắn đến ngồi bên bàn, đầu tựa lên tay và lại chìm đắm trong suy tư.

Hay là Châu Chấu đến? Hắn nghĩ. Có lẽ sáng mai thể nào gã này cũng sẽ đến gõ cửa nhà mình và muốn mở cửa hiệu ở đây.

Sáng sớm tinh mơ, mặt trời còn chưa mọc mà đã có tiếng gõ cửa.

“Nhím ơi!” Có tiếng ai gọi.

Nhím bước xuống giường và lê chân ra cửa.

“Ai đấy?”

“Tớ đây, Châu Chấu đây!” Châu Chấu nói.

Nhím mở cửa và Châu Chấu bước vào.

“Chào Châu Chấu.” Nhím nói: “Cậu có nhận được thư tớ gửi không?”

“Có.” Châu Chấu nói và gã chăm chú nhìn quanh nhà hắn, thỉnh thoảng gật gù. Gã đẩy chiếc bàn đến sát tường.

“Cái này là quầy hàng.” Gã nói.

“Hàng gì?”

“Cửa hiệu của chúng mình.” Châu Chấu bảo. Gã kéo tấm màn cửa ra. “Bởi thế nên tớ mới đến sớm như vậy. Chút xíu nữa chúng mình sẽ mở hàng khi có vị khách đầu tiên.”

Gã quay người lại. “Còn đây là tủ bày hàng.” Gã nói. Gã tháo một tấm ván từ tủ của Nhím và đặt nó lên bệ cửa sổ. Trên tấm ván, gã bày hũ mật ong có mùi hoa cỏ, chiếc lược, đôi dép lê, chiếc kéo mũi nhọn, tất cả đều là đồ của Nhím. “Chúng mình sẽ bày bán những thứ này.”

Gã ngẫm nghĩ trong chốc lát. “Cậu biết không,” Lúc đó gã mới nói: “Những món đồ này sẽ được bán khuyến mãi!”

Gã làm những mảnh giấy con con rồi treo mảnh ghi “Tốt như mới” lên chiếc giường và mảnh ghi “Ngồi thật tốt” lên những chiếc ghế. Sau đó, gã dựng một tấm bảng lớn trước cửa: **TẤT CẢ NHỮNG THỨ TRONG NÀY LÀ ĐỂ BÁN.**

Những con thú mau chóng xuất hiện và đòi mua thứ này thứ nọ.

Đến cuối buổi sáng, căn phòng đã hoàn toàn trống không, Châu Chấu còn rao bán chiếc áo khoác của Nhím với một cái giá như biểu không như lời gã nói, bán cả cái mũ xanh mà Nhím thường đội khi hấn thấy lạnh tai mỗi khi mùa đông đến.

Sau khi Cầy Hương mua áo và Hà Mã mua mũ, Châu Chấu suy tu nhìn đám gai trên mình Nhím.

“Mình rao bán luôn những thứ này nữa nhé?” Gã hỏi: “Mua một tặng một? Chắc chắn sẽ có nhiều người thích nó. Để tớ rút vài cái ra rồi bày lên tủ nhé?”

“Nhưng cậu đến thăm tớ mà, có phải thế’ không?”

“Thăm à! chúng mình cũng bán cái đó luôn. Đương nhiên rồi! Lúc nào cũng có người hỏi mua chúng và mình vừa mới có hàng, những chuyến thăm hỏi cuối năm có đủ loại kích cỡ, màu sắc, theo đúng xu

hướng thời trang mới nhất. Cám ơn cậu, Nhím ạ, cám ơn cậu đã giúp tớ nhớ ra chuyện đó. Mình sẽ đặt nó ngay lên tủ và thế là mình có hàng để bán cho tất cả mọi người rồi.”

Nhím im bật.

Sau khi Châu Chấu biến mất khỏi dòng suy nghĩ của Nhím thì hần nghĩ đến Sên và Rùa chắc hẳn vẫn còn đang trên đường. Mình đã chậm mà hai gã này còn chậm hơn.

“Này Rùa!” Sên gọi.

“Tớ đây.”

“Dừng lại một xíu đi nào.”

“Làm sao thế?”

“Tớ muốn hỏi đằng ấy cái này.”

“Thì hỏi đi.”

“Nhưng tớ chỉ có thể hỏi khi cậu đứng lại.”

Rùa dừng lại.

“Cậu không bao giờ đứng im được đúng không?” Sên hỏi.

“Đâu có, tớ vẫn thường đứng im mà.”

“Bao giờ nào?”

“Bây giờ đây.”

“Bây giờ... đó không phải là đứng im.”

“Vậy thì là cái gì?”

“Chờ cho đến lúc tớ hỏi đã. Đấy không phải là đứng im thật sự.”

Rùa im miệng.

“Cậu chưa hề biết thế nào mới là đứng im thực sự.” Sên nói.

“Mình đã đi được một nửa chưa?” Sên hỏi: “Đó là điều tớ muốn hỏi cậu.”

“Chưa.”

“Thế thì một nửa của một nửa?”

“Chưa.”

“Còn một nửa của cái nửa ấy?”

“Chưa.”

“Vậy thì một nửa của cái nửa ấy nữa, mình đã đi được bằng đó chưa?” Sên hỏi, gã dựng mấy cái râu lên.

“Chắc chắn là mình đang ở đâu đó trên đường rồi, có phải thế không?”

Rùa thở dài và nói: “Mình đi tiếp nữa nhá?”

“Gượng một tí đã nào.”

“Sao thế?”

“Cho tớ hỏi cái này. Mình đã giao hẹn với nhau là nếu tớ có hỏi gì thì cả hai phải đứng im, nếu không thì tớ chẳng thể hỏi và tớ sẽ không có được điều tớ muốn biết, như thế là mình chịu thua, chịu thua một cách không thể cứu vãn được, theo tớ là như thế. Tại cậu đấy. Hay là cậu lại không đồng ý chuyện đó?”

“Vậy cậu đã hỏi gì thế?”

“Tớ đã hỏi cậu có thể dừng lại một tí được không.”

“Thế rồi tớ hỏi vì sao thế.”

“Thế là tớ bảo: tớ muốn hỏi cái này.”

Rùa làm thinh.

“Thấy chưa,” Sên nói: “Tớ đúng rồi nhá.”

Rùa bò đi tiếp.

“Cút đi!” Sên rít lên, cả người đỏ gay. “Đừng làm phiền tao nghe chưa! Cứ để thằng bạn của mày mò mẫm trong tối đi. Mày có biết thực ra mày là cái thứ gì dưới cái vỏ bọc của mày không?”

“Không.” Rùa nói và xoay người lại. Gã biết gã là Rùa, nhưng trong mắt Sên, gã thường là một ai khác.

“À há! Bây giờ cậu lại đứng im cơ đấy! Hừ. Giờ cậu muốn biết cậu là ai chứ?”

“Tia sét phải không?” Rùa hỏi. Bởi vì Sên vẫn thường hay so sánh gã với tia sét.

“Không.”

“Trường hợp khẩn cấp?”

“Không.”

“Thằng nhăng?”

“Ừ, đúng đấy, nhưng tớ muốn ám chỉ người khác cơ.”

“Ai vậy?”

“À, chừng nào cậu còn đứng im thì tớ không nói đâu, vì lúc ấy cậu không phải là tên đó.”

Rùa lại bò tiếp.

“Bây giờ thì cậu chính là hần đấy!” Sên kêu lên.

“Ai thế?” Rùa nói trong khi gã vẫn tiếp tục bước đi.

Bây giờ thì mình biết phải nói cái gì rồi, Sên nghĩ bụng. Gã chui vào vỏ và thì thầm - những điều Rùa không nghe được - một điều gì

đó thật khủng khiếp.

Rùa bước thêm vài bước nữa, ngoái lại thì thấy Sên đã mất tăm mất tích trong cái vỏ sên. Gã cảm thấy một cảm giác xa lạ đang dâng lên trong lòng. Nổi chán chường, gã nghĩ. Nhưng không phải thế. Sự chấp nhận. Đúng vậy. Âm thầm chấp nhận.

Gã nằm xuống, cái mai phủ bên trên rồi chìm vào giấc ngủ.

Lúc ấy, Sên cũng ngủ rồi.

Nhím tự nhủ: Chắc không bao giờ chúng đến đâu.

Nhưng còn Lạc Đà, thể nào gã này cũng đến, Nhím nghĩ vậy. Từ tận trong sa mạc, gã phải phi cả ngày chỉ vì muốn đến thăm mình.

Nhím cảm thấy tim mình đập mạnh. Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ bức thư của mình, hẳn nghĩ, nếu như mình gửi nó đi...

Hắn thử tưởng tượng ra cảnh Lạc Đà đang thở hồng hộc và khát nước.

Nhím đã chuẩn bị sẵn mấy xô trà đầy cho gã và mau chóng làm vài cái bánh có đường mịn như cát.

Rồi Lạc Đà ăn và uống.

Xong đâu đấy, gã ưỡn người ra sau và ngạc nhiên nhìn chung quanh.

“Cái gì thế kia?” Gã hỏi và chỉ vào...

“Cái ghế.” Nhím bảo.

“Còn cái này?”

“Cái giường.”

“Còn cái này?”

“Cửa sổ.”

Gã chỉ vào tất cả mọi vật nhưng cái nào cũng lắc đầu. Theo gã, những thứ này đều vô dụng.

“Thế còn cái này?” Gã chỉ vào những cọng gai trên lưng Nhím.

“Gai đấy.”

“Của cậu à?”

“Ừ.”

“Tớ chưa bao giờ thấy cái nào vô dụng như cái này. Cậu không cảm thấy xấu hổ sao?”

“Thế hai cái bấu trên lưng cậu thì sao?” Nhím nói. Hấn cảm thấy cuộc nói chuyện không còn vui vẻ nữa rồi.

“Chúng cũng vô dụng nốt!” Lạc Đà kêu lên: “Tớ cảm thấy cực kỳ xấu hổ vì chúng. Nếu cậu mà biết thế thì cậu còn muốn chúng nữa không?”

“Không.” Nhím nói.

Thế rồi, Lạc Đà giật hai cục bấu trên lưng ra và đặt lên lưng Nhím, cắm vào những nhánh gai cho thật chắc và lấy nắm tay đập lên vài cái để Nhím không đánh rơi mất. “Của cậu đấy.” Gã nói.

Sau đó, gã nhẹ nhõm bước đi ngay và phi trở về sa mạc - nơi không có ai ngoài gã. Thật tuyệt, gã nghĩ thêm, trên lưng mình chẳng còn gì nữa!

Nhím lắc lư đi ra cửa sổ với hai cục bấu đang đưa trên lưng.

Hấn ngồi xuống đó và viết thư cho Lạc Đà, trong đó hấn nói là rất muốn đến sa mạc thăm gã, nhưng Lạc Đà không được đến thăm hấn. Mọi chuyện vẫn chưa ổn. Mà trời tối quá nhanh. Hấn cảm thấy đau ở chỗ những nhánh gai. Mọi loài đều đã đến rồi. Trời thì mưa. Nhưng trong nhà hấn lại không có gì. Hấn không thể cho ai đến đây thêm nữa. Trời thì buốt giá.

Hấn nghĩ thêm nhiều lý do và viết tất cả ra, giải thích mưa và buốt giá nghĩa là gì. Sau đó hấn ném bức thư lên trời qua cửa sổ và thấy

nó bay về hướng sa mạc.

Hắn nghĩ có thể sắp tới đây trời sẽ mưa to khiến cả thế giới chìm trong nước, thậm chí cả sa mạc nữa. Nếu chuyện đó xảy ra, chắc hẳn Cá Chép và Cá Chó sẽ nhận lời mời của mình.

Cánh cửa nhà Nhím bật tung ra và một đợt sóng khổng lồ vỗ mạnh vào trong nhà hắn.

“Có chuyện gì thế?” Hắn vừa kêu vừa leo lên bàn.

“Đến thăm.” Hai giọng nói cất lên: “Đang có việc thăm hỏi.”

Hắn thấy Cá Chép và Cá Chó đang vui mừng bơi quanh chiếc bàn, thi thoảng ló đầu lên khỏi mặt nước.

“Chào Nhím!” chúng nói và khua vẫy chào.

“Chào Cá Chép, chào Cá Chó.” Nhím nói. Nước đã dâng đến những cọng gai dưới cùng trên lưng hắn. “Không biết nó còn tiếp tục dâng đến bao giờ nữa nhỉ?”

“Đối với tớ, như vậy là đủ rồi.” Cá Chép bảo.

Nước ngừng dâng. Cá Chép và Cá Chó vùng vẫy thỏa thích trong những đợt sóng vỗ lăn tăn của làn nước dâng cao đến tận nửa mái nhà.

Chúng bơi đến chiếc tủ và tìm thấy ở ngăn dưới cùng, nằm dưới mặt nước, những thứ chúng chưa bao giờ được nếm qua: trà lá liễu, bánh mật ong, kem sữa...

“Nhím ơi, bọn tớ lấy mấy thứ này được không?” Chúng hỏi.

“Ừ.” Nhím bảo. Hắn đang treo mình dưới ngọn đèn vì nước vẫn đang dâng lên.

Cá Chép và Cá Chó chốc chốc lại rú lên một cách ngạc nhiên khi chúng nếm thử một món mới.

“Món nào cũng ngon quá đi thôi...” Cá Chó nói.

“Cậu cứ nói đi, Cá Chó.” Cá Chép nói, dường như gã đang vui trong lòng.

Khi nước dâng lên cao hơn nữa, Nhím bò qua ống khói lên mái nhà, rồi từ mái nhà hắn trèo sang cây Đoạn. Trong khi đó, hắn nhìn thấy cả căn nhà đã chìm dưới mặt nước.

Cá Chép và Cá Chó bơi ra ngoài, chúng nhìn lên cao và chào hắn.

“Bọn tớ đi thăm Voi đây!” chúng gọi với lên.

“Tốt lắm.” Nhím nói.

Hắn đã leo gần đến ngọn cây Đoạn rồi.

Sau đó hắn sẽ phải bơi, bởi vì hắn còn biết bám vào đâu nữa? Mặt trăng? Mặt trời? Nhưng hắn không biết hắn có thể làm được chuyện ấy hay không.

31.

Nhím hít một hơi sâu và nghĩ ngợi thật lâu về những tình huống không lường trước được cùng những thất bại mà chủ nhân có thể gặp khi có khách đến thăm. Từ đó, hắn cố gắng không do dự để không phải thay đổi ý kiến mỗi lần gặp phải.

Sau cùng, hắn nghĩ: Nếu mình gửi bức thư đi thì thậm chí Quạ cũng có thể đến thăm mình. Nhưng mà gã này chắc chắn sẽ không vào nhà. Gã không bao giờ chịu vào bên trong một nơi nào cả.

“Tại sao cậu mời tớ?” Quạ hỏi.

“Tại vì tớ không bao giờ có khách.”

“Tại sao cậu không bao giờ có khách vậy?”

Nhím không trả lời.

Quạ nghiêng qua ngó lại với vẻ nghi ngờ và quác mỏ ra: “Không trả lời, hừ, không trả lời.”

“Thế cậu dùng trà nhé?” Nhím hỏi.

“Chắc chắn tớ là người rất đặc biệt, phải không nào? Mọi người đều vào nhà uống trà, nhưng tớ thì không.”

“Đừng có làm thế chứ.”

“Có chứ!” Quạ quác mỏ ra kêu liên tục đến cả chục lần: “Có chứ! Có chứ!”

Sau đó gã lại quàng quạc: “Chắc là cậu muốn cái gì ở tớ chứ gì?”

“Không đâu.”

“Có chứ. Cậu muốn bán đứng tớ, làm tớ xuôi chân xuôi tay, vứt bỏ tớ...” Giọng gã ngày càng the thé hơn: “Bởi thế nên cậu mới có gai nhọn, để xuyên tớ chứ gì. Xem kìa, tớ đã xuyên được Quạ rồi... Tớ sẽ đem nó đi bán. Ai trả giá đi nào! Không phải cái đồ bỏ đi à? Không, quý vị chớ sợ nó: nó đã xuôi chân xuôi tay từ lâu rồi. À, thế là cậu đi khắp nơi trong rừng và ai nấy cũng đều trông thấy tớ. Quạ bị xuyên. Đẹp quá nhỉ! Một tay ông xuyên nó à? Dạ, tôi có sẵn mấy cái gai trên người để dùng vào việc này. Ừ nhỉ, bây giờ mình đã hiểu mấy cái gai ấy để làm gì rồi! Tôi đã viết thư cho hấn trước đấy. Vậy ư? Vâng ạ.

Rồi sao? Tôi viết rằng tôi sẽ rất vui nếu hấn ta đến thăm. Rồi hấn bị mắc bẫy à? Ừ. Tội nghiệp Quạ, chuyện gì cũng khiến hấn bị dính bẫy... Ừ, hấn ta tin người lắm... Để tôi kể cho mà nghe! Trời sinh hấn ra là để bị mắc bẫy đấy. Thế hử? Đúng thế. Chẳng phải chúng mình đã nghĩ ra chuyện đó sao? Đúng rồi. Xem kìa, tình cờ mình thấy nó đấy, con quạ bị mắc lừa. Hấn đấy. Mình thấy rồi. Xem kìa, hấn bị xuyên. Ồ, đẹp quá là đẹp! Còn bây giờ thì sao? Sao cái gì? Không có gì. Hấn muôn đời bị xuyên. Đó chính là hàm ý của câu chuyện này.”

Gã bay lên. “Thế đấy, Nhím. Hàm ý. Cho mọi người biết. Hàm ý. Và cái hàm ý đó chính là tớ!”

Vừa kêu quang quác vang trời, gã vừa biến khỏi tầm mắt Nhím.

Nhím lắc đầu.

Rồi Nhím nghĩ Tôm Càng hẳn là đã vào trong nhà rồi.

Cánh cửa bị phá bung.

“Xong!” Tôm Càng nói.

“Chào Tôm Càng.” Nhím khẽ nói. Hắn thận trọng lui lại và đứng sát cửa sổ.

“Có khách đến thăm.” Tôm Càng nói với giọng sắc lạnh. Gã tiến sát đến trước mặt Nhím và lấy càng nhỏ một chiếc gai trên đầu Nhím.

“Ái!” Nhím kêu lên.

“Kêu to nữa đi.” Tôm Càng nói rồi gã nít thêm một chiếc gai.

“Á!” Nhím kêu, lần này to hơn.

“To hơn nữa.” Tôm Càng nói: “Cậu biết thế nào là đau chứ?”

Gã nhỏ cùng lúc hai chiếc gai.

Nhím chảy nước mắt, hắn khẽ kêu van: “Tại sao cậu làm thế?”

“Tại sao? Việc ấy cũng cần phải có lý do hử? Tớ thích thì tớ làm. Nếu tớ đang ngồi trên ghế thì tớ có thể tùy ý ngả người ra sau, đúng không? Hay gãi lưng cũng được.”

Rồi hắn nhỏ từng chiếc, từng chiếc gai ra khỏi thân Nhím.

Nhím than thở, rên rỉ, hét lên, xuýt xoa. Nhưng cứ mỗi lần Tôm Càng lại bảo hắn phải than thở hay xuýt xoa to hơn vì như thế chẳng

giống ai và chắc chắn chẳng giống như đang bị đau.

Cuối cùng thì Nhím hoàn toàn trần trụi, không còn một cọng gai nào trên người.

“Tớ không được uống trà hay sao?” Tôm Càng hỏi.

“Có chứ.” Nhím vừa khóc vừa bảo.

Tôm Càng lấy càng kẹp chặt hần, nhấc bổng lên và quăng về phía bình trà. “Đúng là một cuộc thăm hỏi...” Hần thở dài: “Thật khổ công chỉ để pha một tách trà...”

“Xin lỗi cậu.” Nhím thều thào trong khi hần đang cố pha trà nhanh hết sức.

Tôm Càng uống trà và tọng luôn vào miệng phần lớn nhất của chiếc bánh trong tủ. Gã quăng chỗ còn lại ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, hần giật cánh cửa rời khỏi bản lề, dùng càng cặp nó sát vào người và bước ra ngoài.

“Để nhớ đến buổi đi thăm cậu.” Gã nói và chỉ vào cánh cửa: “Tớ sưu tập cánh cửa.”

“Tốt lắm.” Nhím sụt sịt.

“Lần sau cậu sẽ được đau thêm một tí xiu nữa.”

Thế là Tôm Càng biến mất và Nhím đứng im với những suy nghĩ trong đầu, trần trụi và lạnh lẽo giữa khung cửa không còn cánh cửa trong khi gió thu lạnh buốt đang lùa vào nhà.

Hần đứng bên cửa sổ và thề rằng sẽ xây một cái gì đó trong góc phòng mà không thể bị giật ra, nơi mà Tôm Càng không thể xông vào được nếu gã cứ đến thăm, cả những người khác cũng thế.

Nhím nghĩ Ong Vò Vẽ cũng vậy, gã này cũng không được vào nhà. Hấn nhắm mắt rồi mở mắt ra, qua cửa sổ, hấn nhìn thấy Ong Vò Vẽ đang đậu trên cành táo gai mọc cạnh cây Đoạn.

Nhím mở cửa sổ.

“Chào Ong Vò Vẽ.” Hấn nói: “Cậu đến thăm tớ à?”

“Ừ.” Ong Vò Vẽ nói.

“Cậu cứ vào nhà đi.”

“Tớ không vào thì tốt hơn.” Ong Vò Vẽ bảo: “Nếu tớ đến gần cậu thì thế nào tớ cũng phải chích cậu.”

Nhím gật đầu. Hấn biết điều đó. “Tớ có gai,” Hấn nói: “Nhưng tớ không bao giờ phải chích ai cả.”

“Chúng mình khác nhau mà.” Ong Vò Vẽ thở dài.

Nhím pha một tách trà và đặt nó lên đầu cành cây, nơi Ong Vò Vẽ đậu. Hấn có thể với tới đó nếu hấn vươn hết sức mình ra khỏi cửa sổ.

Ong Vò Vẽ uống trà, bên trong có cho rất nhiều mật. Chúng bắt chuyện với nhau về việc chích và bị chích.

“Thật kỳ quặc,” Ong Vò Vẽ bảo: “Tớ phải chích, nhưng ngoài chuyện đó ra tớ chẳng phải làm gì cả: ngủ, bay lượn, kêu vo ve... Những việc đó tớ đều muốn và đều làm tất nhưng tớ không bị bắt buộc phải làm. Còn việc chích, cái đó tớ không muốn mà tớ cứ phải làm. Cậu có việc gì giống như thế không?”

Nhím suy nghĩ hồi lâu.

“Phân vân.” Thế rồi hắn nói: “Tớ không muốn phân vân mà vẫn phải phân vân. Khi tớ hy vọng có ai đó tới thăm thì tớ lại phân vân rằng chẳng biết đó có phải là hy vọng thực sự hay là không. Lúc tớ ăn xong thì tớ lại phân vân, không biết tớ sẽ ăn thêm cái gì nữa không. Còn khi tớ thức giấc thì tớ phân vân không biết là tớ có nên đứng dậy hay không. Việc gì tớ cũng phân vân. Tớ thấy chuyện đó rất kỳ quặc.”

“Đúng thế.” Ông Vò Vẽ nói: “Cái đó thật kỳ lạ.”

Cả hai đều im lặng và cùng nghĩ: Có lẽ kỳ quặc cũng phải như thế dù mình có muốn hay không.

Thế rồi, Ông Vò Vẽ hỏi Nhím rằng gã vào nhà có được không.

“Được chứ.” Nhím nói.

Ông Vò Vẽ bay qua cửa sổ vào trong nhà và đậu trên bệ cửa, bên cạnh Nhím.

“Cậu uống thêm một tách nữa nhé?” Nhím hỏi.

“Ừ... E hèm...” Ông Vò Vẽ nói: “Tớ muốn nói là... tớ... ê... ồ, cái điều khủng khiếp mà tớ buộc phải làm...” và gã quay sang phía Nhím.

Đúng lúc ấy, Nhím nhào xuống và chui ngay xuống dưới gầm bàn.

Nhím đến nằm trên giường và ngừng nghĩ về số đông các loài mà hắn không trông mong là chúng sẽ đến thăm.

Hắn mệt, nhưng bây giờ mà ngủ thì hãy còn sớm quá.

Mình phải nặn óc tìm ra một ai đó, hắn nghĩ, người mà mình mong muốn sẽ đến thăm mình. Nhưng hắn chịu chết.

Hắn thở dài. Hắn nghĩ ai cũng có thể tìm được một người như thế, chỉ trừ hắn ra.

Có cái gì đó không ổn với mình, hắn nghĩ bụng. Nhưng là cái gì?

Hắn thấy mình đang đi lang thang trong rừng, trên người không còn gai. Trời đang vào đông. Chiếc áo choàng dày màu đen khoác bên ngoài tấm thân trần trụi. Hắn lê bước trong đất bùn và tiếc nhớ những chiếc gai.

Hắn đã vớt chúng xuống sông và nhìn chúng trôi ra biển. Có lẽ Cá Voi đã nuốt được chúng và cắm lên lưng mình cũng nên.

“Mình có cái hàng rào. Nhìn xem! Một cái hàng rào!” Gã reo lên. Những chiếc gai cắm thành một vòng tròn chung quanh lỗ phun nước trên lưng gã.

Tuyết bắt đầu rơi. Nhím không thể bước thêm nữa. Hắn đã đi quá xa nhà, đến bìa rừng, nơi không có người ở.

Hắn run rẩy. Đúng là có cái gì đó không ổn ở mình chẳng? Hắn nghĩ và gào lên: “Cứu tôi! Cứu tôi với! Có ai biết chuyện gì xảy ra với tôi không?”. Nhưng không có tiếng trả lời.

Bỗng nhiên trời chuyển sang mùa hè và trở nên nóng bức. Hầu như hấn không còn thì giờ để cởi áo ra. Hấn lạc vào giữa sa mạc. Mảnh áo choàng đen lê theo bước chân của hấn. Mặt trời như có cái vòi xoáy. Còn thời gian đang gặm nhấm cổ hấn.

Thế rồi hấn ngủ thiếp đi.

Giữa khuya, hấn giật mình tỉnh giấc.

“Ai đấy?” Hấn gọi. Hấn tưởng như vừa nghe thấy tiếng gì đó. Nhưng đó chỉ là âm thanh cơn gió đập vào cánh cửa.

Hấn sờ lên gáy một cách cẩn trọng. Toàn là gai. Trên đầu. Toàn gai. Trên lưng. Toàn gai.

Gai, chuyển thăm viếng và cái gì đó không ổn với mình. Mình chẳng quan tâm đến cả ba thứ này, hấn nghĩ. Hoàn toàn không. Nhưng những thứ khác lại làm mình bận tâm. Thế rồi, hấn lại ngủ thiếp đi.

Khi Nhím tỉnh giấc, trời vẫn còn tối. Hấn nghe sàn nhà kêu răng rắc. Mình không mơ ngủ, hấn nhủ thầm. Mình biết chắc chắn như vậy.

Hấn không hiểu vì sao sàn nhà kêu cọt kẹt như thế. Nếu mình mơ ngủ thì đương nhiên phải có một lý do nào đó, hấn nghĩ. Hấn lắng tai nhưng chẳng nghe thấy gì cả.

Hay là Chuột Chũi và Giun Đất chẳng? Hấn nghĩ. Bọn này sống dưới lòng đất. Nếu mình mời thì chắc là chúng sẽ đến thăm.

Hấn đã nghe thấy tiếng của chúng.

“Nhím, Nhím ơi!” chúng gọi.

Chúng gõ lên sàn nhà.

“Tớ đây.”

“Bọn tớ đang đến! Bên ấy trời có tối không?” Khi ấy đã là buổi tối nhưng trời chưa tối hẳn.

“Một chút thôi.” Nhím bảo.

“Kéo màn cửa lại đi cậu.”

Nhím kéo màn cửa.

“Cậu còn nhìn thấy tay cậu không?”

Nhím đưa tay lên ngang mắt.

“Còn hơi rõ một tí...” Hấn nói.

“Hơi, hơi...” Chuột Chũi và Giun Đất từ bên dưới sàn nhà cùng nói với lên: “Bọn tớ chẳng cần cái ấy.”

Chúng để cho Nhím lấy chăn treo lên cửa sổ, phủ ngoài màn cửa và chèn mọi khe hở thật kín bằng những vật hắt lấy được từ dưới gầm giường.

Đến lúc ấy thì quả thực là tối.

Nhím nghe một tiếng kệt thật lớn và ngay lập tức, hai giọng nói cất lên: “Chúng tớ đây này.”

Hắn đoán chừng là chúng đã ở trong phòng rồi.

“Ê, chào Nhím!” chúng nói: “Vậy ra cậu sống ở đây à.”

“Các cậu uống trà không?” Hắn hỏi.

“Cảm ơn cậu. Trà đen đấy nhá.”

Nhím lần mò pha trà đen và rót đầy hai tách.

“Ngon,” Hắn nghe chúng nói: “Ít nhất cũng phải nói: khá là ngon.”

Một lát sau, hắn cảm thấy có vài cánh tay quàng ngang người.

“Có chuyện gì thế?”

“Chúng mình nhảy nhá!” Một trong hai gã nói: “Cậu với tớ. Thật là một chuyến viếng thăm thú vị!”

Từ đâu đó gần cái tủ, gã kia nói: “Cậu còn thứ gì ăn được nữa không?”

“Cậu ăn cái gì rồi?” Nhím hỏi.

“Hai chiếc bánh và một hũ mật.”

“Không, chẳng còn gì ngoài mấy thứ đó đâu.”

“Vậy bọn tớ phải ăn mấy thứ ấy à?”

“Ừ.”

Hắn nghe có tiếng cười ghen và ngã lăn ra. Mình bị chúng nó cười, hắn nghĩ. Hắn là chúng thấy mọi chuyện chẳng ra cái trò gì cả.

“Thật vui là cậu đã mời bọn tớ, Nhím à!” Một trong hai gã nói.

“Nhưng tiếp đón thì hơi nhạt nhẽo đấy!” Gã kia nói.

“Nếu không muốn nói là nghèo nàn.”

“Ở chỗ bọn tớ, ở dưới đất ấy thì cậu cứ thỏa sức ăn bòn.”

“Xin lỗi các cậu.” Nhím lầm bầm.

Nhiều giờ sau, mọi thứ trở nên im lặng. Bọn chúng đã đi rồi, hắn nghĩ bụng.

Hắn kéo tấm chăn khỏi cửa sổ và mở màn cửa ra.

Mặt trời đã mọc.

Dưới sàn nhà có một cái hố, Chuột Chũi và Giun Đất đã biến mất ở chỗ đó. Đôi dép lê màu đen có lẽ cũng bị chúng cắp theo bởi vì hắn không tìm thấy nó đâu cả.

Nhím đứng dậy và nhìn ra ngoài. Trời đang mưa.

Trời mưa càng lúc càng nặng hạt khiến Nhím nghĩ đến Lừng. Hấn không hiểu vì sao mình lại như vậy. Mình không bao giờ nghĩ đến gã. Tại sao bây giờ lại nghĩ đến nhỉ?

Hấn thấy Lừng đã đứng trước cửa, có vẻ tần ngần.

Nhím mở cửa. “Bạn Lừng,” Hấn nói: “Cậu đến thăm tớ đây à? Bởi thư mời của tớ phải không?”

“Đúng thế.” Lừng nói.

Chốc lát sau, chúng ngồi đối diện nhau.

Nhím rót trà ra tách.

Sau một hồi khuấy trà trong tách, Lừng nói: “Tớ không biết mình phải nói chuyện gì bây giờ.”

“Tớ cũng không biết.” Nhím nói.

“Chúng mình có thể nói về chuyện gì nào?” Lừng hỏi.

“Tớ không biết.”

“Thế nếu có ai khác đến thăm, cậu có biết phải nói chuyện gì không? Hoặc là người khách đó phải biết chứ?”

“Chưa có ai đến thăm tớ bao giờ.”

Lại một thoáng im lặng.

“Tớ sợ...” Lừng nói trong khi gã lại lấy muỗng khuấy tách: “... mình sẽ không nói bất kỳ chuyện gì cả.”

“Tớ thì chịu thôi.”

Lửng hắng giọng và bảo: “Nhưng như thế thì thật kinh khủng đúng không? Cuộc thăm viếng của tớ thế là thất bại.”

Nhím im lặng.

Lửng kể là ở nhà, gã đã soạn sẵn một danh sách những thứ để nói chuyện với nhau nhưng gã đã quên mang theo và cũng không nhớ nổi trong đó viết gì.

“Tớ nghĩ là nó nằm trong một ngăn kéo nào đó,” Hấn nói: “Về nhà tớ sẽ tìm nó. Nhưng lúc đó chắc chắn là muộn rồi.”

“Ừ.” Nhím nói.

Lửng tạm ngừng khuấy tách trà và chăm chú nhìn Nhím. “Hay là để ngày mai tớ quay lại và mang danh sách đến nhé? Trong đó có ghi đủ thứ để mình có thể tán chuyện với nhau hàng tiếng đồng hồ.”

Nhím không nói gì cả. Hấn không biết chắc hẳn có muốn ngày mai Lửng lại đến hay không.

“Cậu không có danh sách như vậy sao?” Lửng hỏi.

“Không.”

“Như thế làm sao cậu biết cậu sẽ nói chuyện gì.”

“Tớ cũng chẳng biết nữa.”

Lửng ngồi thẳng dậy, đẩy cái tách sang bên cạnh và kể ra vài thứ mà Nhím chắc là có thể lập thành danh sách: mùa hè này, biển này...

“Biển...” Nhím khê bảo: “Tớ chưa đến đó bao giờ.”

“Tớ cũng vậy,” Lửng nói: “Bởi thế nên cho nó vào mới hay. Có lẽ nó cũng có trong danh sách mà tớ để ở nhà. Nếu không có thì chắc chắn tớ sẽ thêm vào.”

Gã kéo chiếc tách lại gần và lại bắt đầu khuấy.

“Thật tiếc là tớ đã quên mất, nhỉ...?” Gã nói: “Trong đó có không biết bao nhiêu thứ. Nếu tớ nhớ mang theo thì chúng mình đã có thể nói chuyện với nhau suốt mấy ngày liền và tớ cũng đã có thể viết vào đấy là mình có thể nói về quên, quên nhiều thứ...”

Gã lắc đầu và không nói gì nữa.

Chúng uống thêm một tách trà thì trời sẩm tối và Lửng trở về.

“Thật đáng tiếc, Nhím nhỉ.” Gã nói thêm.

“Ừ.” Nhím bảo.

Hắn nghĩ đến Hải Ly và thử tưởng tượng gã này đến thăm... Gã không nói một lời nào mà lập tức xây một bức tường cắt ngang phòng mình.

Nhím biết Hải Ly thích có tường ngăn cách gã với mọi người.

Lúc hắn khép mắt lại thì nghe tiếng gõ, đập và cưa.

“Cậu có thấy vui không?” Hắn hỏi Hải Ly khi hắn nghĩ trà mà hắn cho chảy xuyên dưới bức tường chắc đã được uống hết và chiếc bánh ngọt mà hắn ném qua tường có lẽ cũng đã được ăn hết.

“Tớ đang làm việc.” Hải Ly nói.

Nhím thấy chẳng có gì vui nhưng hắn không nói ra. Miễn sao khách thấy vui là được.

Hải Ly tiếp tục xây tường suốt cả ngày.

“Tớ sẽ ngăn đôi nhà cậu ra.” Nhím nghe gã nói vọng qua đầu đó trên đầu.

Hắn ngồi ở một nửa căn nhà, trên mép của nửa chiếc giường, nơi bức tường được xây xuyên qua. Hải Ly ở nửa bên kia, đang làm việc đầu đó gần mái nhà.

Đến chập tối, hắn không còn nghe động tĩnh gì bên Hải Ly nữa.

Lẽ nào nỗi cô đơn của mình đã bị xẻ ra? Hắn nghĩ. Cô đơn bị xẻ ra làm hai nửa?

Đó là một ý tưởng kỳ quặc mà hắn không muốn nghĩ đến.

Hắn ngồi cạnh nửa bên trái cửa sổ, nhìn ra bụi cây bên ngoài và thấy những đám mây đang đuổi nhau vùn vụt trên trời, chúng có thể đột ngột trở nên to ra, che phủ cả bầu trời rồi đột nhiên lại tản mát và tan biến mà không lưu lại một dấu vết nào.

Nếu như mình bỗng dưng biến mất như thế..., hắn nghĩ, và có ai đến thăm... Cậu ta không có nhà à? Rõ ràng là không rồi. Xem nào, đây là bức thư của cậu ấy. Đây, có ghi rõ ràng “Qua thư này, mời bạn...”. Nếu mình mời ai đó thì mình chắc chắn phải ở nhà. Rồi còn thêm nhiều loài đến nữa. chúng cùng nhau giơ lá thư của mình ra phe phẩy. Nhím không có nhà sao? Không.

Nhưng cậu ấy đã mời chúng mình mà, phải không? Đúng! Vài tên còn kêu lên là chúng đã tìm mình mãi... Biến mất đúng lúc có khách đến thăm! Cậu ta như thế đấy. Thế rồi, có những loài lại kêu là mình hoàn toàn không có thực, ôi, không thể được! Không, hắn là một câu chuyện bịa đặt, mà những chuyện bịa đặt là không có thực!

Hắn không nghe tiếng Hải Ly ồn ào xây dựng nữa mà cũng không thấy bức tường hay thứ gì giống bức tường ở đâu cả.

Mình có thực mà. Hắn nghĩ vậy khi đang ngồi trên thành giường, trên người phủ tấm chăn. Bạn có biết cái gì không có thực không? Lát nữa. Lát nữa là không có thực. Chỉ có hiện tại mới là có thực. Rồi bây giờ, mình đến chỗ cái tủ và ăn sạch hũ mật Tằm ma nằm tít phía trong cùng của ngăn trên cùng. Cái hộp đầy bụi, đã bao nhiêu năm rồi, nó có thực đấy và bây giờ những gì bên trong nó sẽ biến mất, không lưu lại dấu vết nào cả.

Thế rồi, hắn bước lại cái tủ, lôi hũ mật Tằm ma ra và ăn cho đến khi hết sạch.

Trời đang thu, gió thổi hiu hiu xuyên qua những cành cây trụi lá và mưa rơi tí tách trên lưng hấn.

Hấn run rẩy nhưng không muốn quay vào nhà ngay, bởi vì như thế thì hấn sẽ lại lấy bức thư ra và lại bắt đầu phân vân xem có nên gửi nó đi hay không.

Hấn đã quên Hải Ly và đang nghĩ đến những chiếc gai. Nếu mình không có những cái gai này thì mọi chuyện chắc sẽ khác đi...

Hấn khép chặt mắt và cố tưởng tượng ra hấn sẽ đi trong rừng ra làm sao. Không có gai mà có sừng, hai chiếc sừng con trên trán, không có mũi mà có vòi, có cánh, hai cánh hai bên và một cặp cánh sau đuôi để có thể đổi hướng khi bay.

Sau nhiều cố gắng, hấn đã có thể tưởng tượng ra được tất cả những gì hấn có trong đầu. Nếu như mình cũng có thể kêu chiêm chiêm như chim nhĩ...

Hấn tự thấy mình vào một buổi sáng nọ, khi còn rất sớm, đi dạo quanh rừng, bước những bước dài nhẹ nhõm, chốc chốc lại bay lên một khoảng, vui vẻ nhìn chung quanh và nghe chính hấn kêu chiêm chiêm, thậm chí hét được như chim Hoét*. Rồi đến ngày sinh nhật, hấn lại nghĩ, ta được tặng một căn nhà làm quà trên ngọn cây sồi, hướng ra biển, rồi ta sẽ mời chú Nhím Gai Dài đến chơi - không mời ai khác nữa - và Nhím Gai Dài sẽ rủ ta cùng nhảy múa, ta sẽ nói: "Thích lắm, tốt lắm..."

Hắn khép mắt chặt hơn nữa và thấy chính hắn nhảy với Nhím Gai Dài. Giờ đây, hắn không còn gai mà có hai cái sừng con con, có vòi và cánh để cùng Nhím Gai Dài vừa nhảy vừa ôm nhau bay lượn như thể đám gai của hắn vẫn còn và trông lấp lánh đến chói mắt.

Thế rồi, hắn sầm mặt xuống. Dĩ nhiên là Nhím Gai Dài sẽ đột nhiên dừng lại và hỏi: “Tớ rất muốn biết là thực sự tớ đang nhảy múa với ai thế?”. Vậy là mình sẽ phải nói rằng mình là Nhím, nhưng gã sẽ chẳng tin mình đâu và sẽ cho rằng mình là một kẻ gian dối. “Mấy cái gai của cậu đâu rồi?” Gã sẽ tra hỏi trong khi nhìn mình một cách dò xét. Có thể gã sẽ thấy mình là một mối nguy cho gã chẳng?

Mình không phải mối nguy cho ai cả, hắn nghĩ bụng.

Nhưng có lẽ gã sẽ không nói thế, gã sẽ nói: “Tớ biết mà, Nhím. Tớ còn biết rõ cậu là ai cơ. Cậu là con thú đẹp và đặc biệt nhất trên thế giới!” rồi gã sẽ lại ôm chặt lấy mình và cả hai lại nhảy tiếp.

Hắn trở vào nhà. Gió quạt vào những bức tường và mưa đập những cơn giận dữ vào cửa sổ. Hắn thấy mình chỉ phải nghĩ đến khúc này thôi, đến đoạn gã nói như thế và cả hai tiếp tục nhảy ấy. Không nghĩ xa thêm nữa. Hắn muốn chấm dứt dòng suy tưởng ở cái mốc mà hắn không muốn nghĩ thêm nhưng hắn biết lúc nào hắn cũng nghĩ ngợi thêm nữa. Và dù thế nào đi chăng nữa thì hắn vẫn là Nhím, hắn có gai, không bao giờ có ai đến thăm, hoàn toàn không có ai muốn nhảy với hắn, ngay cả Nhím Gai Dài cũng không, và hiện giờ là mùa thu, mà có lẽ mãi mãi vẫn sẽ là mùa thu.

Khi hấn rùng mình làm cho tất cả gai góc trên người đọng đưa qua lại và phát ra âm thanh kèn kẹt, hấn nghĩ đến Dạ Oanh. Dạ Oanh thể nào cũng đến thăm hấn!

Hấn tưởng tượng ra vào một ngày đầu năm, khi trời bắt đầu tối dần.

Dạ Oanh bay qua cửa sổ đang mở để vào nhà và đậu xuống bên cạnh bàn.

“Chào Dạ Oanh.” Nhím nói.

“Chào Nhím.” Dạ Oanh đáp.

Chúng uống trà, ngẫu nhiên Nhím hỏi gã có thể hát hay hát một bài không.

“Được mà.” Dạ Oanh bảo.

Gã hé mở và bắt đầu ca một bài sầu thảm, chẳng mấy chốc, Nhím cảm thấy những dòng lệ đang chảy dài trên má mình.

Hấn thấy lạ quá. Hấn nghĩ mình chẳng bị đau ở đâu và mình cũng chẳng buồn bã phải không? Nhưng sao nước mắt vẫn tuôn ra.

Khi Dạ Oanh ngừng hát, Nhím chui xuống gầm bàn, chùi khô mặt mũi rồi lại chui ra. Hấn hy vọng Dạ Oanh không nhìn thấy những giọt lệ đó.

Chúng uống thêm một tách trà nữa rồi tạm biệt nhau. Dạ Oanh biến mất trong đêm.

Chỉ còn Nhím ngồi lại một mình ở bàn trong bóng tối. Khoảnh khắc vừa rồi mới đẹp làm sao..., hấn nghĩ thầm.

Bây giờ không còn Dạ Oanh, hấn muốn nước mắt lại chảy ướt má một lần nữa nhưng hấn không biết làm sao để được như vậy.

Hấn đứng dậy và viết một mảnh giấy rồi treo nó lên cạnh tấm gương:

TỚ KHÔNG BIẾT GÌ CẢ, NHƯNG CŨNG CHẴNG CÓ GÌ HẾT

Hấn không biết vì sao hấn viết và treo nó lên như thế, hấn chỉ biết một điều rõ ràng nhất rằng: hấn không biết gì cả.

Đầu hấn vỡ tung. Do Dạ Oanh rồi, hấn nghĩ.

Thế rồi, hấn cố hết sức chỉ để nghĩ tới một việc hấn biết rất rõ trong lúc này: hấn cần phải ngủ.

Hấn trèo lên giường, đắp chăn, lại nghe Dạ Oanh hát trong đầu và cảm thấy nước mắt chảy dài trên má. Hấn nghĩ đó chính là nước mắt của hạnh phúc.

Đến khi Dạ Oanh trong đầu hấn ngừng hót và hấn cũng không đi vào giấc ngủ, hấn nghĩ đến Súra. Thật kỳ quặc, hấn nghĩ. Mình chẳng bao giờ nghĩ đến gã này!

Hấn như thấy Súra trước mặt, chậm rãi lắc lư theo sóng biển. Mặt trời chói chang và xa xa là Cá Chuồn chốc chốc lại bay lên không trung.

Súra đã nhận được thư mời của Nhím và rất muốn đến thăm hấn. Nhưng bằng cách nào?

Gã nhìn quanh. Có lẽ mình sẽ phải bơi vào bờ, gã nghĩ bụng. Nhưng muốn thế thì mình phải có vây và đuôi. Làm sao mình có vây và đuôi được đây?

Rồi nếu mình có những thứ này và mình bơi được vào bờ thì sau đó làm sao mình có thể đi trong rừng?

Càng lúc gã càng nghĩ quẩn nghĩ quanh. Rồi mình phải có cánh. Nhưng mình có đôi cánh kiểu gì đây? Rồi làm sao mình biết phải đến nơi nào trong rừng?

Làm sao, làm sao, làm sao: gã luôn nghĩ đến từ này. Buổi sáng, khi gã thức giấc trong cơn sóng dập dềnh, gã nghĩ: làm sao mình có thể tỉnh ngủ hấn; đến buổi tối, khi muốn đi ngủ thì gã lại nghĩ: làm sao mình có thể chợp mắt và làm sao mình có thể mơ biến thành chim hải âu hoặc cá heo. Ban ngày, khi gã bập bênh trong sóng

nước thì gã chỉ luôn nghĩ đến một điều: làm sao mình có được hạnh phúc và may mắn. Bởi vì gã không thấy là gã được như vậy.

Trời nổi gió và Sứa trời lên ngụp xuống mãi.

Còn nếu như mình có cánh và bay đến nhà Nhím, gã nghĩ thêm, làm sao mình có thể đáp xuống?

Gã tưởng tượng ra bốn chân. Nhưng làm sao gã tìm ra chân đây?

Tiếp theo đó gã cũng phải có một chiếc áo khoác, tốt nhất là màu xanh dương đậm. Gã thích màu xanh dương, màu nước biển vào mùa hè. Và cả một chiếc mũ xanh dương, rồi giày nữa vì nếu không có chúng thì đôi chân chưa từng bước đi của gã chắc chắn sẽ giẫm phải những vật sắc nhọn dưới đất.

Cuối cùng, nếu gã có vây, có đuôi, có cánh, có bốn chân xỏ giày, có áo choàng xanh dương đậm và mũ màu xanh dương - chưa nói đến chuyện làm sao gã có được những thứ này - rồi bước vào nhà Nhím, gã sẽ phải xử sự ra sao, sẽ phải nói thế nào nếu Nhím không nhận ra hắn? Tớ là Sứa đây, tớ đến thăm cậu...? Ồ, ông đây chính là Sứa sao!? Chắc Nhím sẽ nói thế. Mà làm sao ông đến được đây? Phải rồi, làm sao... Rồi gã sẽ phải ngồi vào chỗ nào đó rồi Nhím sẽ hỏi gã có muốn uống trà không và uống ra làm sao. Và làm sao mà mình biết được mình muốn trà của mình thế nào?

Gã lắc đầu và nghĩ bụng: thôi, mình hoãn cuộc thăm viếng lại. Nhưng làm sao gã có thể báo cho Nhím biết điều đó? Thế là gã lại trời lên ngụp xuống, trời lên ngụp xuống.

Thực ra mình phải làm gì khi đến nhà Nhím?

Sên hỏi trong khi gã chậm chạp trườn dần về phía trước.

“Tớ chẳng biết nữa.” Rùa nói.

“Tớ chẳng biết, tớ chẳng biết... cậu thì chẳng biết cái gì cả, đúng chưa hả?” Sên nói và gã dừng lại. “Cậu đi thăm người ta mà cậu chẳng biết sẽ phải làm gì. Làm sao có chuyện đó được! Cậu có biết thực ra cậu là ai không?”

“Không.” Rùa nói.

“Thằng đàn. Nếu cậu có sọc trên mình thì là thằng đàn có vằn.”

“Tớ không có vằn.” Rùa nói.

“Cậu chẳng có gì cả.” Sên bảo.

Rùa nhìn xuống đất. Gã nói: “Có lẽ mình phải nhảy với nhau.”

“Nhảy à!” Sên kêu lên và những chiếc râu đỏ ửng lên. “Với ai? Chắc chắn là với Cá Voi rồi...”

“Nào, nào,” Rùa nói khẽ: “Mình nhảy với nhau đi.”

Một thoáng im lặng. Sên nghĩ ngợi một lát. “Tự nhiên cậu lại đâm ngang vào...” Gã lẩm bẩm.

Nhưng rồi chỉ một chốc lát sau, chúng cố cẩn thận và chậm rãi nhảy múa với nhau để không bị cho là đến thăm Nhím mà không chuẩn bị gì.

Chúng đâm bổ vào nhau, vấp chân nhau, đôi lúc kêu “Ái” và cuối cùng quyết định dừng lại.

“Không xong rồi.” Rùa nói.

“Thấy chưa!” Sên nói, dường như hấn vừa bật khóc. Nhưng hấn trấn tĩnh lại được.

“Nếu Nhím mời mình nhảy thì mình bảo là mình thích được đứng yên một chỗ hơn.” Rùa nói.

“Đứng yên cũng là một cách nhảy, mình phải nói như vậy,” Sên bảo: “Điều nhảy đứng yên, nó có tên như thế.”

Chúng đứng yên một lát rồi rời nhau ra. Rùa tiếp tục đi. Còn Sên vẫn đứng yên. “Nếu bây giờ mình thử nghĩ là mình đến thăm hấn ngay tại nơi đây,” Gã nói và chỉ vào vài cọng cỏ nhọn có gai mọc bên đường. “Nhím đấy. Chào Nhím. Chúng tớ đây. Đây là Rùa. Còn tớ thì cậu đã biết rồi. Tớ là Sên. Bọn tớ đến để nhảy. Điều nhảy đứng yên.”

“Mình đi tiếp chứ?” Rùa nói.

“Đi với cậu thật chẳng vui tí nào!” Sên kêu lên: “Mình vừa mới đi thăm rồi mà!”

Nhím nằm trên giường, hần nhắm mắt và thấy càng lúc càng có nhiều loài khác ngay trước mặt, chúng đều muốn đến thăm hần.

Lúc ấy là chập tối, chúng chui ra từ giữa những cái cây nhưng không lại gần hần.

“Nhím ơi!” Chúng gọi: “Cậu mời bọn tớ đến, nhưng bọn tớ lại sợ cậu!”

Nhím đứng trước cửa nhà. Căn nhà được trang hoàng bằng những tràng hoa, đèn đuốc và bánh ngọt khắp nơi. Hần là hần đang mong đợi mọi loài đến lắm.

“Các cậu không phải sợ đâu,” Hần gọi với ra: “Chẳng có gì phải sợ cả.”

“Nhưng bọn tớ sợ lắm. Chỉ vì những cái gai của cậu...”

Chúng không tiến lại gần thêm nữa.

Thế rồi, hần buộc từng chiếc đèn vào đầu những nhánh gai rồi đi ra ngoài. Hàng trăm ngọn đèn đong đưa qua lại, soi sáng cây cối và bụi rậm quanh hần.

“Các cậu còn sợ nữa không?” Hần gọi.

Mọi loài tiến đến, từng bước từng bước.

Nhưng khi con thú đầu tiên đến sát bên thì một chiếc đèn bốc lửa và chỉ trong phút chốc, tất cả đều cháy bùng lên. Nhím kêu rú lên và như một ngọn đuốc, hần lao vào trong nhà.

Lúc ấy đã khuya. Mưa rơi rào rào trên mái nhà và hấn giật mình tỉnh dậy.

Mình ngủ mơ, hấn nghĩ. Hấn ngồi bên giường. Tại sao mình không bao giờ ngủ mà không mơ?

Chắc là mình cũng sợ chính mình, hấn nghĩ. Những cái gai kia... chúng vẫn luôn là những vật kỳ dị, khủng khiếp!

Hấn chui vào trong chăn và vẫn không biết có nên gửi bức thư đi hay không.

Mình thật kỳ lạ, thật khủng khiếp, cô đơn và đầy nghi ngờ, mình có gai, mình rất muốn có ai đến thăm, nhưng mình lại không muốn có ai đến thăm... hấn nghĩ.

Mình là một con vật như vậy đấy!

Thế rồi, hấn ngủ mất.

Sáng hôm sau, khi vừa thức dậy, Nhím nghĩ đến Bọ Hung trước tiên. Gã này chắc chắn là sẽ đến!

Hắn thấy gã đập cánh phành phạch bay tới.

“Vui quá, Nhím hử?” Từ xa gã đã gọi.

“Chào Bọ Hung.” Nhím chào khi Bọ Hung đứng trước mặt hắn.

Chúng vào phòng. Bọ Hung tỏa sáng rực rỡ. Gã nhìn chung quanh.

“Ở đây ấm cúng quá cậu Nhím.” Gã bảo.

“Cậu thấy thế à?”

“Tớ thấy nơi nào cũng ấm cúng, nhưng ở đây là ấm cúng nhất”. Gã ngồi xuống. “Tớ không nhớ là tớ đã từng thấy nơi nào ấm cúng như ở đây không nữa.”

Nhím pha trà.

Trong lúc đó, Bọ Hung đứng sau lưng Nhím, kể lại những nơi gã đã đến thăm. Nhà nào cũng ấm cúng cho dù có những khác biệt nhỏ giữa sự ấm cúng của nhà này với nhà khác. Gã giải thích bằng cách đưa ra các ví dụ để thể hiện sự khác biệt ấy.

“Nhưng ở đây là ấm cúng nhất so với các chỗ khác.” Gã kết luận: “Đừng có nhầm lẫn đấy nhá Nhím!”

“Không đâu.” Nhím nói. Hắn gật đầu, đặt hai chiếc tách lên bàn và rót trà.

Chúng uống trà và Bọ Hung nói là mới vào đã thấy ấm cúng rồi, giờ càng lúc lại càng thấy ấm cúng hơn. Đúng là như vậy.

“Gần như không thể tin được.” Gã nói. Gã nhảy lên, va phải chiếc bàn làm nó đổ nhào, mấy tách trà rơi xuống vỡ tan và trà bắn lên người Nhím. “Tớ không biết còn nơi nào cũng ấm cúng như ở đây, trong lúc này hay không!”

Rồi, chỉ vì thích thú quá mà gã vỗ vai Nhím, kêu lên “Ui cha!” rồi lại ngồi xuống, nhìn xuống bàn tay, nhổ chiếc gai ra, liếm qua loa và bảo ngay cả cái đau này, tuy dữ dội nhưng đó là cái đau ấm cúng.

Nhím chưa từng nghe ai nói về cái đau như thế.

Bọ Hung kể là mọi thứ đều có thể ấm cúng, ngay cả nỗi buồn và sự tuyệt vọng.

“Cậu không biết chứ, có lúc bị rơi vào tuyệt vọng tớ cũng thấy ấm cúng vô cùng!” Gã kêu lên và xoa bàn tay rướm máu.

Nhím gật gù và tự hỏi không biết sự cô đơn có khi nào cũng ấm cúng hay không. Nhưng hẳn không nói ra.

Bọ Hung nhìn đắm chiêu trong tách trà mới mà Nhím vừa mang ra cho gã, gã ngả người ra sau và nói: “Thật lòng mà nói, tớ nghĩ cậu là con vật ấm cúng nhất trên thế giới này, Nhím ạ.”

“Tớ á?” Nhím hỏi và trợn mắt nhìn lại Bọ Hung.

“Đúng đấy, cậu!” Bọ Hung kêu lên: “Chúng mình ra nhảy đi!”

Gã nhảy lên và cố chụp lấy Nhím nhưng Nhím đã chui ngay xuống gầm bàn.

Bọ Hung thất vọng. “Nhưng,” Gã nói: “Tớ chưa bao giờ thất vọng một cách ấm cúng như thế này.”

Dưới gầm bàn, Nhím nín thở và nghe tiếng Bọ Hung đi khỏi. Rồi ở ngoài kia, Nhím nghe gã reo hò với ai đó rằng đây là một mùa thu ấm cúng, phải chi bây giờ trời ấm cúng và có mưa nữa...

Nhím bước quanh phòng và liên tục tưởng tượng ra những loài nào khác sẽ đến thăm, những loài hẵn quen, cả những loài hẵn không quen và những loài chưa bao giờ có cơ hội đến chơi, có lẽ là đã tuyệt chủng từ lâu rồi.

Hắn điểm qua hết một lượt những loài thú quý hiếm nhất.

Cứ như vậy, hẵn vừa đi vừa suy nghĩ cả tiếng đồng hồ.

Hắn cũng tưởng tượng ra những loài hẵn quen biết đều có gai cũng như hẵn.

Chúng lần lượt đi qua đầu hẵn. Voi có gai làm cho gã này không thể leo lên cây, bởi vì gã sẽ bị vướng ngay vào cành. Gấu có gai khiến cho mật trong chiếc bánh mà gã vừa vùi đầu vào bị rỉ ra. Bướm có những chiếc gai nhưng. Rồi Cá Chép và Cá Chó, trên đầu đầy gai, ngoi từ dưới nước lên và ngạc nhiên nhìn nhau. Kiến có gai thì thông hiểu mọi vấn đề. Chuột Chũi có gai làm cho Giun Đất có thể gảy chúng như gảy đàn. Cú có gai thì mỗi con viết riêng một bức thư. Sên mà có gai trên vỏ thì...

Tất cả đều có gai và đều đến thăm hẵn.

“Nhím! Nhím ơi!” chúng gọi. Hàng nghìn loài. Én Gai sà xuống, chuột Gai lao tới, Bạc Má Gai gõ vào cửa kính...

Thế rồi, hẵn lại tưởng tượng như hẵn thường làm mỗi khi thức giấc là hẵn không có gai.

“Nhím! Nhím ơi!” chúng lại gọi.

Hắn mở cửa và đứng sững ở đó. Người hắn sáng bóng và trơn mịn đuổi ánh sáng mặt trời buổi sớm.

Hắn là con thú duy nhất trên thế giới không có gai.

Mọi loài đều trợn mắt nhìn hắn.

“Không thể như thế được...” chúng gầm bầm.

Vài loài nhanh nhẹn trốn biệt trong khi những loài khác quy sụp xuống, giơ tay che mặt và thì thào: “Cậu Nhím ơi, cậu Nhím ơi, sao cậu lại khiến chúng tôi ra nông nổi này...?”

Không ai tới gần thêm.

“Các cậu đến thăm tớ à?” Nhím hỏi.

“Bây giờ thì thôi rồi.” chúng kêu lên.

“Tớ có trà và nhiều bánh lắm.”

Hắn thấy có mấy loài đang do dự, ngay cả Gấu Gai có bộ lông nâu còn dậm bước thêm một bước đến gần hắn.

Nhưng chúng không đến gần thêm, chúng bảo chúng không biết phải làm gì với hắn, chúng cảm thấy thấp kém và bất lực với những chiếc gai trên người, rồi cả bọn mất dạng trong rừng, dưới sông hoặc chui xuống đất.

Hắn lại trở vào nhà.

Hắn thận trọng sờ lên lưng. Mình có đầy gai đây mà, hắn nghĩ. Hắn đã đuổi theo chúng và gọi: “Tớ cũng giống các cậu! Tớ cũng có gai đây này!”. Nhưng chắc chúng sẽ không còn nghe thấy hắn gọi nữa.

Hắn ngồi lại xuống bàn và tự nhủ: “Không có ai phải sợ mình cả.”
Hắn muốn chúng cũng tin như vậy.

Hắn gục đầu trên cánh tay và ngủ thiếp đi.

Nhưng chẳng được mấy chốc, sau đó hấn giật mình tỉnh dậy.

Mình đã ngủ thêm bao lâu nữa rồi nhỉ? Hấn nghĩ. Có lẽ vài ngày rồi cũng nên. Có lẽ suốt cả mùa đông. Dường như mình cứ ngủ liên tục...

Nhưng khi nhìn ra ngoài, hấn thấy cây đang rụng lá. Mùa thu vẫn còn, hấn nghĩ bụng.

Hấn tới đứng cạnh cửa sổ và nghĩ đến Sên cùng Rùa. Nếu hấn gửi thư đi thì chắc chúng vẫn đang trên đường tới đây.

Hấn khép mắt lại và nghe tiếng Sên đang càu nhàu trong đầu: “Tại sao hấn lại muốn mời chúng mình thế?” Sên hỏi.

Rùa làm thinh.

“Tại sao hấn không tự mời hấn đi? Như vậy thì hấn có thể tự đi thăm mình mà.”

“Làm sao cơ?” Rùa hỏi.

“Làm sao cái gì?”

“Làm sao hấn có thể tự đi thăm hấn được?”

“Làm sao tớ biết được,” Sên nói: “Cậu lại lải nhải làm sao. Làm sao thế này. Làm sao thế nọ. Thôi, tớ chẳng thèm đi thăm hấn đâu, thế nhé?”

“Có chứ.”

“Có cái gì?”

“Mình sẽ đi thăm hấn. Cả cậu nữa.”

“Thế thì còn tốt đẹp hơn nữa.”

“Như vậy đấy.”

“Như vậy đấy, như vậy đấy... Cậu lúc nào cũng như vậy đấy... Tại sao cậu không chịu đứng im đi?” Sên nghĩ ngợi một lát rồi tiếp: “Tại sao cậu không có vỏ?”

“Tớ có cái mai rồi.” Rùa bảo.

“Cái mai! chà chà! Có cái mai! Để tớ kể cho cậu nghe chuyện này nhá?”

“Kể đi.”

“Tất cả mọi loài đều có mai.”

“Không đâu.”

“Không à? Vậy chứ ai không có mai nào?”

Rùa ngẫm nghĩ một lát rồi nói khẽ: “Voi.”

“Voi!?” Sên kêu lên: “Tay này có một cái mai vĩ đại nhưng không có vỏ như ốc thôi.”

“Không, không có vỏ.” Rùa bảo. Gã rất muốn đi tiếp.

“Thấy chưa!” Sên kêu lên và nhìn quanh tỏ vẻ đắc thắng. “Tay này không có vỏ. Vậy là tớ nói đúng.” Gã trườn đi một đoạn rồi lại đứng yên.

Khi đó, Nhím đang đứng bên cửa sổ, hấn lại mở mắt ra và nghĩ: mình phải viết thư cho chúng: Sên và Rùa thân mến, nếu các cậu nhận được bức thư của tớ với lời mời đến thăm tớ thì các cậu không cần phải đến đâu. Tớ sẽ không bao giờ giận các cậu. Sẽ có lúc tớ

đến thăm các cậu. Vào một dịp gần nhất. Nhưng không phải là ngay bây giờ. Nhím.

Hắn gãi gãi gáy và nghe thấy Sên cầu nhàu: "... phải, phải... hắn với cái phải phải của hắn..." Mặc dù Sên nổi cáu nhưng gã vẫn sẽ đến, ngay lập tức, đầu tiên. Thế là gã phóng đi, Rùa chạy theo sau và chúng sẽ lao vào trong này ngay bây giờ.

Hắn quyết định dù thế nào đi nữa cũng sẽ không gửi cho chúng bức thư như vậy, hắn khép đôi mắt và lại "nhìn thấy" chúng hiện ra trước mặt: lê lết, đứng yên, cầu nhàu và luôn luôn đi cùng với nhau.

“Thế rồi, hẩn nghĩ đến Bò Rừng. Gã này có thể phóng nhanh hơn bất cứ loài nào. Chắc thể nào gã cũng đến.

Hẩn thấy gã trước mặt, ở phía xa, trên vùng thảo nguyên. Bức thư rơi la đà trước mặt gã.

Thư! Bò Rừng chưa bao giờ nhận được thư. Đó là thư mời đến nhà Nhím chơi... Đến nhà Nhím!

Bò Rừng cảm động quá, gã ngừng gặm cỏ ngay lập tức và bắt đầu lao mình về phía khu rừng.

Đi thăm Nhím! Anh chàng này thực sự có hình dạng ra sao nhỉ? Gã hoàn toàn không có ý niệm gì về chuyện đó. Có thể Nhím cũng thích phi, thích gặm cỏ và thích vùng thảo nguyên. Nhưng biết đâu hẩn ta chưa đến nơi đó bao giờ.

Bò Rừng cố hết sức mình lao đi thật nhanh. Có lẽ gã sẽ đưa chàng Nhím về vùng thảo nguyên và chúng sẽ cùng nhau chạy, đuổi và gặm cỏ. Cả hai đều sống một mình... Như thế thì chúng sẽ sống hạnh phúc cùng nhau, dưới bầu trời xanh, dùng mũi đón mùi cỏ thơm, thảo nguyên dưới chân và ở phía chân trời xa xa kia, những đỉnh núi màu xanh dường như nhảy múa và mặt trời luôn ở trên đầu...

Bò Rừng chạy đã nhiều ngày rồi. Có thể Nhím cũng có quê quán ở thảo nguyên nhưng anh chàng đã quên mất rồi. Cũng có thể chàng ta có quê quán ở đâu đây và cũng đã quên, có thể anh chàng rơi từ

trên trời xuống, nơi mà trước đó chàng ta phóng như bay và gặm cỏ giữa những vì sao... Bởi vậy nên bầu trời đêm mới quen thuộc với chàng ta như thế...

Gã lội qua vùng đầm lầy, rẽ lối trong những bụi râm và cây con, bơi qua sông và đâm sầm vào cái cây ở bìa rừng. Gã sắp đến nơi rồi, đến nhà Nhím! Chúng sẽ thành bạn, có thể Nhím còn phóng nhanh hơn gã... Nhưng chúng chắc chắn sẽ chờ nhau và nếu một trong hai tên mệt hết hơi thì chúng sẽ chỉ cho nhau nơi nào có cỏ ngon nhất.

Gã phóng càng lúc càng nhanh. “Nhím! Nhím!” Gã kêu lên từ xa. Gã băng qua trảng trống trong rừng. Kia kia, căn nhà kia, chắc chắn đó là nhà của Nhím, gã nghĩ, nhưng gã không thể giảm đà chạy được. Gã vừa rống to vì phấn khích vừa lao xuyên qua cửa chính, xuyên qua nhà Nhím và chỉ dừng lại khi đã ra tới sau nhà.

“Nhím! Tớ đây! Bò Rừng đây! Cậu theo tớ ra thảo nguyên nhá?” Hắn gọi và ngoái nhìn lại phía sau qua cái lỗ trên tường. Gã thấy Nhím đang bám trên cái đèn mà hắn vừa kịp nắm chặt lấy, đang đưa qua lại.

Nhím nghĩ đến Điều Răn. Người ta còn gọi gã là Chim Thư Ký. Gã cũng sống ở vùng thảo nguyên. Nếu hấn mời gã, có lẽ gã sẽ viết thư trả lời nhưng sẽ không tự đến thăm. Gã này chẳng bao giờ tự mình đi đâu. Hấn ho khế. Tự thân gã còn không tồn tại mà, có lần Kiến đã bảo hấn như thế.

Nhím nhắm mắt. Trong đầu, hấn thấy một ngọn gió thổi một lá thư qua cửa sổ đang mở vào trong nhà, lượn vòng rồi đáp xuống, nằm êm ả, nhẹ nhàng trên bàn.

Nhím nhặt lá thư, soi lên ánh đèn và đọc.

Đó là một bức thư ấm áp. Lời lẽ trong thư êm dịu và có cả chất nhạc, nó cho hấn biết lá thư được viết như thế nào và người đọc sẽ được thưởng thức những lời văn vẻ ra sao. Những con chữ rất muốn đến thăm hấn và hy vọng sẽ được hấn tiếp đón.

Nhím chú tâm đọc chậm rãi từng chữ một, có chỗ hấn đọc lại tới ba bốn lần.

Đọc xong bức thư, hấn lại nghĩ: Mình sẽ mời chúng ăn uống gì được nhỉ? Nhưng làm sao mình có thể tiếp đãi các con chữ đây? Chúng thích cái gì? Chắc chắn không phải là trà hay bánh ngọt rồi.

Hấn gãi gãi phần da giữa hàng gai sau gáy. Thế rồi hấn sức nghĩ: sự quan tâm. Chúng thích quan tâm.

Hấn dành hết sự chú ý mà hấn có được đọc một lần nữa và thấy chữ ngày càng đẹp và vui vẻ hơn.

Cuối cùng, chúng nắm chặt lấy hấn, kéo hấn khỏi ghế và nhảy với hấn. Rồi chúng đeo quanh cổ hấn, cù vào giữa những chiếc gai và cẩn trọng dùng chữ U hay O chạm nhẹ vào môi hấn.

Tất cả đều là những con chữ tuyệt diệu, chữ nào chữ nấy đều được chọn lọc kỹ lưỡng.

Đó là cuộc viếng thăm tuyệt vời nhất mà Nhím có.

“Rất mong được ngài hồi đáp...” chúng thì thào: “Làm ơn...”

Thế rồi, chúng biến mất. Trên bàn chỉ còn một tờ giấy trắng không có chữ nào.

Nhím mở mắt ra. Mình phải viết thư cho chúng, hấn nghĩ.

Hấn kéo tờ giấy lại gần và viết:

Điều Rắn, tự Chim Thư Ký thân kính,

Qua những dòng này, tôi kính mong quý ông thảo giúp tôi một bức thư. Trong đó, kính xin quý ông dùng ngôn từ giàu nguyên âm cùng những từ ngữ hiếm gặp mà tôi chưa có vinh hạnh được thấy bao giờ, khiến cho tôi phải đọc đi đọc lại cho tới khi thấu hiểu được chúng.

Tuy vậy, tôi thiết nghĩ rằng quý ông sẽ không viết một bức thư như vậy cho tôi, bởi vì nếu không thì

Đến đây, hấn không biết hấn muốn viết gì thêm nữa. Hấn đặt bút xuống.

Hấn lại nhắm mắt.

Một cơn gió nữa thổi một lá thư qua cửa sổ, bay vào trong phòng.

“Của Điều Rắn đây rồi!” hấn nghĩ.

Hắn vội mở lá thư ra đọc:

Nhím thân mến,

Nếu không thì sao?

Chẳng có thêm chữ nào nữa.

Nhím gục đầu trên lá thư đang nằm trên bàn và nghĩ: chắc đó đúng là sự lưỡng lự ngay cả Kiến cũng không biết đó là cái gì.

Hắn lại ngồi thẳng lên, lắc đầu và quyết định chỉ nghĩ đến những loài chắc chắn sẽ đến thăm nếu hắn mời.

Hắn tưởng tượng ra Cầy Vằn. Gã này sống ở phía bên kia Trái đất và chưa bao giờ đặt chân vào rừng.

“Cậu là Nhím phải không?” Gã hỏi.

“Ừ.” Nhím nói.

“Tớ nhận được thư mời của cậu nên tớ đến đây. Tớ chưa bao giờ đi thăm ai. Tớ phải làm gì nào?”

“Đi vào nhà.” Nhím bảo.

“Phải vào à?”

Nhím gật đầu và Cầy Vằn bước vào nhà.

“Ngồi kia.” Nhím nói.

“Cũng ‘phải’ nữa sao?” Cầy Vằn nhìn quanh nghi ngại.

Một lần nữa, Nhím lại gật đầu và chỉ một chiếc ghế.

“Tớ phải ngồi trên ấy à?”

“Cậu có thể ngồi dưới đất.”

Cầy Vằn ngồi xuống đất.

“Rồi, bây giờ thì sao?” Gã hỏi.

“Cậu muốn uống trà không?”

“Có ‘phải’ nữa không?”

“Không,” Nhím nói: “Không nhất thiết phải uống.”

“Thế đi thăm nhau thì mình phải làm gì?”

“À, thực ra chẳng phải làm gì cả.”

“Thế thì đi thăm để làm gì?” Cầy Vằn hỏi.

Nhím thấy đó là một câu hỏi hóc búa.

“Tớ không biết.” Hấn nói.

“Có khi nào chẳng để làm gì hay không?”

Nhím nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Có thể lát nữa mình sẽ thấy vui vẻ.”

“Thế bây giờ chưa vui vẻ sao?”

Nhím lặng thinh.

“Cậu không biết à?” Cầy Vằn hỏi.

Nhím vẫn im lặng và chúng ngồi bên nhau một lúc lâu.

Cầy Vằn đợi câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng của gã. Đến khi không thấy câu trả lời đó, gã hỏi: “Buổi thăm viếng như thế là sắp kết thúc phải không?”

“Ừ.”

“Bây giờ hử?”

“Ừ.”

Cầy Vằn đứng dậy và bước ra ngoài. Bước được vài bước, gã xoay người lại và nói: “Từ giờ trở đi, tớ không rảnh cho những lời mời đâu. Ngay cả thư mời hoặc những cách mời mọc khác cũng không.”

“Thế thì tốt.” Nhím nói: “Chào Cầy Vằn.”

Nhưng Cầy Vằn đã biến mất trong bụi rậm và gã không nghe thấy câu chào của Nhím nữa.

Hay là, Nhím nghĩ, có lẽ vào một buổi sáng nào đó, tuy không được mời nhưng Trĩ Vương* vẫn bước vào. Bộ lông của ông ta được chải chuốt ngay ngắn, ánh mắt sắc lạnh liếc chung quanh, ông đứng chéo bên cửa sổ để ánh nắng mặt trời chiếu xuống đuôi cánh và quan sát hắn từng li từng tí, xét duyệt hắn từ đầu đến chân, theo kiểu Trĩ Vương nói.

Nếu hắn biết Trĩ Vương sẽ đến thì hắn đã lau chùi nhà cửa cẩn thận, ngay cả thân mình hắn cũng rửa sạch và đánh bóng từng chiếc gai.

Tất cả sẽ sáng loáng. Loài nào tình cờ đi ngang qua nhà hắn cũng sẽ bị chói mắt do ánh nắng phản chiếu lên kính cửa sổ và sẽ phải vội vã rời khỏi nơi này.

Sau đó, hắn sẽ nghênh đón Trĩ Vương.

Nhưng bây giờ, những thứ ấy chẳng giúp được gì.

Trĩ Vương sẽ lắc đầu tỏ vẻ thương xót. Chắc ông sẽ phán “Nhím bần hàn”. Đúng thế, ông sẽ ban cho Nhím câu ấy rồi nhảy lên chiếc ghế một cách dứt khoát và ngھn cổ nhìn lên nóc tủ.

“Đây rồi...” Hắn là ông ta sẽ nói như vậy và sẽ vờ Nhím đến gần để chỉ cho hắn xem một chút bụi mà ông nhìn thấy trên nóc tủ.

“Đây là một sự thất bại của người đẩy Nhím.” Chắc ông sẽ nói vậy và nhảy xuống đất.

Rồi, có lẽ ông ta sẽ không nói một lời nào mà chỉ hình mũi lên và bước ra ngoài.

Nhưng Trĩ Vương sẽ không bao giờ đến đâu, Nhím nghĩ, cho dù hấn có khẩn cầu. Với ông ta thì mình chẳng là cái thá gì.

Hấn nhướn mày và xù tất cả gai lên.

Nhưng nếu ông ta vẫn cứ đến, nhìn thấy một hạt bụi và hình mũi bước ra ngoài thì hấn sẽ gọi với theo nếu hấn vẫn còn đủ can đảm: “Tâu Trĩ Vương!”. Thế là Trĩ Vương sẽ đứng lại, ánh mắt mệt mỏi nhìn qua đôi vai đang đỏ lên, ngay cả chiếc mũi hình và hàng lông mày cũng dựng lên.

“Chính ngài cũng là kẻ thất bại!” Chắc Nhím sẽ hét lên chói tai bằng tất cả hơi sức của mình.

Thế thì chẳng ra cái gì cả, hấn hiểu chứ, nhưng nó sẽ thưởng cho hấn sự thỏa mãn.

Sự thỏa mãn..., hấn nghĩ. Sự thỏa mãn sẽ tặng mình cái gì nhỉ? Thế là hấn quên tuốt Trĩ Vương.

Hấn nhìn quanh, trong gian nhà cũ kỹ đầy bụi bặm, nơi mà muôn loài sẽ phải đến thăm nếu hấn gửi bức thư đi. Hấn chẳng thấy cái gì sẽ tặng cho hấn sự thỏa mãn.

Thế rồi, hấn chợt nghĩ: những chiếc gai, chúng sẽ tặng cho mình sự thỏa mãn! Dĩ nhiên rồi!

Hấn thấy mình phồng ngực lên vì tự hào với những chiếc gai.

Cứ để cho mọi loài đến đi, hấn nghĩ.

Hắn đi đi lại lại trong phòng rồi thỉnh thoảng nghe thấy trong tâm trí một tiếng gầm dữ dội, không hẳn là tiếng sóng đánh mà cũng không hẳn là tiếng bò rống.

Đó là Cá Voi, hắn nghĩ. Gã này đi khắp mọi nơi.

Hắn thấy gã đang bay đến, ở trên cao tít, vượt cả ngọn cây sồi.

Cá Voi nhìn xuống dưới.

“Nhím ở đây phải không?” Gã gọi.

Mọi loài ngẩng đầu lên và đáp lại: “Ê! Cá Voi! Bạn cũng được mời à? Hắn ta ở đằng kia.” Chúng chỉ về phía căn nhà.

“Mấy cậu đã đến thăm hắn chưa?” Cá Voi hỏi.

“Chưa, chúng tớ đang đi đến đấy.” Chúng trả lời.

Cá Voi thận trọng bay xuống và lượn quanh cửa nhà Nhím.

“Tớ đáp xuống đây được không?” Gã gọi.

Nhím đã nghe tiếng gã và bước ra ngoài. Đáp xuống ấy hả... hắn nghĩ. “Tớ không biết.”

“Thế thì tớ sẽ lượn quanh đây nhá?”

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Lát sau, Nhím bước ra bước vào vài lần với mấy tách trà, miếng bánh ngọt, kem mặn đánh bông và nước lợ vì Cá Voi đói và khát sau chuyến đi dài.

Chốc chốc gã lại thở dài. “Bay lượn đúng là mệt hơn bơi lượn.” Gã nói.

“Cậu muốn tìm chỗ nào nghỉ ngơi đúng không?” Nhím hỏi.

“Có lẽ phải thế...”

Nhím lôi chiếc bàn ra ngoài, Cá Voi trồi lên đó và nói: “Đúng là đỡ mệt hẳn.”

Nhím thấy vui vì đã làm được việc gì đó cho gã.

Từ trên bàn, Cá Voi nhìn soi mói qua cửa sổ vào trong nhà. “Tại sao cậu không sống dưới biển?” Gã hỏi.

“Tớ không biết.” Nhím bảo. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đó.

“Tớ muốn ai ai cũng đều sống dưới biển,” Cá Voi thở dài: “Hươu Cao Cổ, Dế, Kiến... thật là thú vị biết bao... rồi chúng mình sẽ đi thăm nhau, tiệc tùng này, rồi tổ chức một vũ hội hóa trang quanh cái lỗ thở của tớ, chính là cái lỗ phun nước ấy...”

Gã gơ đuôi lên. “Thực thế đấy! Tí nữa thì quên. Tớ có mang cái này cho cậu.”

“Cho tớ à?” Nhím ngạc nhiên hỏi.

“Ừ.”

Đó là một cái vòi phun nhỏ.

Cá Voi gắn chặt nó lên lưng Nhím, giữa những hàng gai đầu tiên và bật nó lên.

Nước phụt lên cao rồi rơi xuống, chảy tràn trề khắp lưng Nhím.

Cảnh tượng trông thật ngộ. Nhưng Nhím không biết hắn có nên vui với món quà này không.

“Làm sao để tắt nó đi?” Hắc hỏi.

“Nó sẽ tự tắt.” Cá Voi nói.

Dần dà, khoảng rừng quanh nhà của Nhím ngập trong nước. Chiếc bàn mà Cá Voi nằm rời khỏi mặt đất, chốc lát sau Cá Voi đã bơi qua cửa vào trong nhà.

“Đó là điều tởm ghê trong đầu đấy.” Gã mỉm cười, nói với cái miệng rộng của gã. “Mọi loài đều ở dưới biển.”

“Có chuyện gì thế?” Từ khắp nơi, tiếng gọi nhau vang lên í ới. Một số loài đã thấy chuyện đang xảy ra. Nhím có cái vòi phun. Ô! Hắc không khóa nó lại được à? Rõ ràng là không rồi. Ôi trời!

Trong khi đó, Cá Voi đã bơi qua cửa để ra ngoài và trở về biển. “Tởm được một bữa thích quá, Nhím ơi!” Gã còn gọi: “Bạn có thấy chuyến thăm này kỳ quặc không?”

“Có!” Nhím réo đáp lại.

“Thế lúc nào cậu cũng đến thăm tớ một cách kỳ quặc như vậy nhá? Để chúng ta cùng nhau tận hưởng!”

Nhím chỉ có thể giữ cho đầu hắc vừa vọt nổi lên khỏi mặt nước và không trả lời nữa.

Nhím ngồi bên cửa sổ và nhìn ra bên ngoài.

Một màn sương dày đặc lan tỏa lên cao giữa những hàng cây.

Có lẽ chúng đang đợi thứ gì đó thật đặc biệt của mình, hẳn nghĩ. Một cuộc tiếp đón thật hoành tráng. Bánh ngọt chất đầy các bàn. Hàng trăm thứ trà. Một dàn hợp xướng. Có lẽ chúng sẽ thất vọng ngay khi bước vào và nhìn quanh, rồi chúng sẽ nói: “Mình làm gì ở đây thế này? Cậu gọi đây là tiếp đón à? Trông chẳng giống ai cả.” rồi chúng sẽ xô mình ngã, ném những chiếc bánh rêu mà mình đã làm qua cửa sổ và tức, giận, rồi còn bực nữa.

Mà biết đâu mình cũng sẽ giận, hẳn nghĩ. Hẳn nghe thấy tim mình đập mạnh. Không chừng, cơn giận dữ khủng khiếp từ sâu trong lòng sẽ nổi lên và mình sẽ kêu lên: “Nhưng mấy cậu đâu cần phải đến, đúng chưa?”. Có lẽ tất cả gai trên người mình sẽ dựng đứng lên.

“Tớ không thể làm gì khác hơn.” Mình sẽ nói thế, rồi nước mắt mình tuôn ra, dòng lệ của sự giận dữ. Rồi mình sẽ tóm lấy vòi Voi và quàng gãi qua cửa sổ đang mở ra thật xa cho đến khi mình nghe gãi kêu lên “Ồi chao!” lúc va phải cây sồi. Rồi mình kêu lên: “Xin lỗi Voi, nhưng mà mình giận quá...”, thế rồi mình nắm sừng Hươu Cao Cổ quăng ra ngoài, nắm tai Gấu, nắm đuôi Cá Chép và Cá Chó, nắm râu Dế, nắm cả tiếng oàm oạp củaẾch... Cuối cùng, chúng nhất loạt treo mình trên cây hoặc theo dòng nước trôi ra biển trong khi miệng thì than vãn: “Nhím, Nhím ơi... cậu làm gì đến nông nổi này...”. “Tốt thôi.” Mình sẽ hét trả lại: “Tớ đã làm hết sức mình rồi...”, rồi mình sẽ

ra ngồi trên bãi cỏ trước cửa nhà, khóc nức nở và hối hận vì mình có muốn nổi giận đâu, không bao giờ mình muốn nổi giận, thế mà mình vẫn cứ giận.

Giận dữ là một điều xấu xa không cần thiết, có lần Kiến đã bảo hấn như thế. Chính Kiến cũng chưa bao giờ nổi giận và gã cũng khuyên mọi người đừng nên mắc phải lỗi này. Cho dù ở trong những hoàn cảnh... gã lắm bầm thêm và bỏ đi luôn. Ở hoàn cảnh nào? Nhím gọi Kiến để hỏi nhưng Kiến không còn nghe thấy hấn được nữa.

Không biết chúng có tha thứ cho mình không? Hấn nghĩ, cho dù mình có mời chúng thêm hàng trăm lần và viết cả thư cho chúng, nói rằng mình đã trang hoàng nhà cửa, có một trăm cái bánh ngọt và hai dàn hợp xướng nhưng chắc chắn là chúng sẽ không bao giờ đến thăm mình nữa.

Hấn thở dài.

Không, mọi chuyện hòng hết rồi, hấn nghĩ. Nếu chúng thất vọng và quăng bàn ghế, giường và ngay cả mình ra ngoài cửa sổ thì mình cũng không giận. Nhưng mình sẽ hối hận, hối hận như khi không còn ai đến thăm mình nữa.

Hấn cứ ngồi trên chiếc ghế đặt cạnh cửa sổ và suy nghĩ mãi. Hấn vẫn chưa biết hấn có nên gửi bức thư đi hay không. Nhưng hấn biết chắc chắn một điều rằng: giả sử hấn biết một chuyện gì thì không lâu sau đó, hấn lại không nhớ ra đó là cái gì nữa.

Màn sương mỗi lúc mỗi dày thêm.

Hấn mở hé cửa sổ.

Chẳng nghe thấy tiếng gì cả.

Lúc này, trong rừng đã là mùa thu. sắp đến mùa đông rồi.

Hắn hắng giọng, đóng cửa sổ lại và tiếp tục nghĩ loài nào có thể sẽ đến thăm hắn.

Chuột Nhắt. Không biết Chuột Nhắt sẽ nghĩ gì về thư mời của hắn nhỉ? Hắn sẽ xem xét kỹ càng và so sánh với những thư mời khác mà hắn nhận được trong nhiều năm qua.

Hắn thấy Chuột Nhắt đang đi tới với chiếc áo khoác đen có thắt nơ đỏ dưới cằm. Như thế nghĩa là gã đã chấp nhận lời mời.

“Chào Nhím.” Gã gọi từ xa: “Mọi thứ đã sẵn sàng rồi chứ?”

“Chào Chuột Nhắt.” Nhím nói khi Chuột Nhắt đến trước mặt hắn: “Sẵn sàng cái gì cơ?”

“Cho tớ được dẫn nhập.”

“Cậu dẫn nhập cái gì?”

“Chuyến viếng thăm của tớ ở nhà cậu có liên quan đến những chuyến thăm viếng nói chung. Cậu đã mời tớ thì đương nhiên tớ phải gộp chuyến thăm viếng của tớ vào, phải không? Tớ sẽ nói ngắn gọn thôi. Tớ hứa là tớ sẽ gói gọn trong một bài tóm tắt những gì tớ có thể nói.”

Nhím làm thinh.

Chuột Nhắt bước vào trong nhà và nhìn chung quanh. “Cái bàn kia.” Gã nói và chỉ chiếc bàn.

Nhím kéo bàn sang bên cạnh.

“Còn mấy cái ghế kia.”

Nhím lại kéo hai chiếc ghế của hắn sang phía bên kia căn phòng.

“Mời ngồi, mời ngồi,” Chuột Nhắt nói: “Xin quý vị cứ tự nhiên.”

Nhím ngồi xuống và Chuột Nhắt leo lên bàn. Chiếc áo choàng phấp phới quanh người gã.

“Kính thưa các quý vị đang hiện diện ở đây...” Gã bắt đầu.

Nhím nhìn xung quanh nhưng hắn là người duy nhất có mặt.

Chuột Nhắt không cần uống trà hay sao? Hắn tự hỏi. Nhưng tốt hơn hết là hắn không nên hỏi vào lúc này.

Chuột Nhắt hăng giọng rồi đọc một bài dẫn nhập về những khía cạnh khác nhau của việc viếng thăm. Gã kể ra những điều rục rĩ như vàng thái dương và những mặt sâu tối của nó, thậm chí có khi còn tai hại chết người nữa; những vụ hiểu lầm nhau, những cạm bẫy được giăng ra; những kỳ vọng cao xa và liên tục có thêm các góc nhìn mới cùng những quan niệm đầy bất ngờ trong đó. Gã dẫn chứng cho lập luận của gã bằng vài ví dụ đầy đau xót như là: những vị khách thất vọng trở về nhà và kể từ đó, bao nhiêu hứng thú tiêu tan hết; những vị khách khác thì hành xử thật thô lỗ; rồi lại có những vị khách tự nhiên bật khóc nức nở chẳng biết lý do và tự xé quần xé áo khiến cho những đường nét thân thể riêng tư phơi bày ra ánh sáng và còn nhiều ví dụ nữa.

Sau bài dẫn nhập, các vị khách đang hiện diện có thể đặt câu hỏi.

Nhím hỏi Chuột Nhắt rằng gã có muốn một tách trà không.

“Đây là một câu hỏi thú vị mà ngài đã dành cho tôi và tôi rất sẵn lòng trả lời.” Chuột Nhắt nói: “Rất vui lòng. Xin cảm ơn ngài. Có quý vị nào có câu hỏi khác không? Bài dẫn nhập của tôi đến đây là kết thúc

và bây giờ cuộc thăm viếng sẽ được bắt đầu. Cảm ơn quý vị, cảm ơn quý vị!”

Gã cúi chào bốn phía, nói là rất hiếm khi hắn có một vị khách chú ý lắng nghe như vậy, mặc dù những lời dẫn nhập tế nhị và gây sựng sốt nhưng hắn vẫn giữ khiêm tốn. Với chút do dự trong giọng nói, gã còn nói thêm rằng tự phụ là điều xa lạ với gã.

Trà đã xong.

“Ông hắn là một lảm.” Nhím nói.

“Ài chà...” Chuột Nhắt bảo: “Sự mệt mỏi... để lần sau tôi sẽ bàn đến, có rất nhiều chuyện để nói về vấn đề ấy...” và gã đưa tay, phác một cử chỉ như thể phủi cái gì trước mặt.

Nhím đã định hỏi gã thêm nhiều điều nữa. Nhưng Chuột Nhắt chỉ vào cổ gã và khế bảo: “Tôi phải dưỡng giọng”. Nhím gật đầu.

Nhiều giờ sau đó, khi tất cả kho lương thực của Nhím đã cạn và sự yên lặng gần như không còn chịu đựng được nữa, Chuột Nhắt cáo từ ra về.

Sau khi Chuột Nhắt biến mất khỏi tâm trí, Nhím nghĩ đến Cú, gã này chắc chắn sẽ không đến. Nhưng thế nào gã cũng sẽ viết:

Nhím thân mến,

Cám ơn lời mời của cậu.

Tớ không đến được.

Còn nhiều công chuyện chắn lối - lối của tớ, tớ muốn nói - để có thể đi thăm người này người nọ.

Bóng tối. Tớ không muốn bị ai nhìn thấy.

Trà. Tớ không ưa trà.

Đề tài nói chuyện. Tớ không bao giờ muốn bàn những chuyện đã có người khác nói đến.

Còn chào nhau khi gặp mặt và khi chia tay. Tớ không thạo chuyện ấy.

Cậu thấy sao về sự hiện hữu? Cậu thấy nó lớn lao hay nhỏ bé?

Đấy là vấn đề hiện nay tớ đang bận suy nghĩ.

Cậu có thể cho tớ biết được không? Mà nhớ phải viết đấy.

Tớ cám ơn lời mời của cậu.

Cú

Hắn sẽ đọc bức thư và suy nghĩ về câu hỏi của Cú. Minh thấy sự hiện hữu lớn lao hay nhỏ bé nhỉ?

Có lẽ là nhỏ bé, hẩn nghĩ. Không chừng nó nhỏ đến mức ta không thể thấy được. Đúng rồi! Bởi thế hẩn đã không thấy biết bao nhiêu thứ: sự hiện hữu này, đời sống này, hạnh phúc này... chúng đều quá nhỏ bé để có thể thấy được. Không có ai thấy chúng cả!

Thế rồi, Nhím nghĩ đến một thứ mà có lần Kiến đã trình bày cho hẩn nghe: cái chết.

Đó cũng là một thứ nhỏ bé, có lẽ nó là vật nhỏ nhất và mơ hồ nhất trên đời.

Nếu ta may mắn có một cặp mắt tốt như Cú thì với một nỗ lực phi thường, ta sẽ thấy được sự sống và hạnh phúc, nhưng như thế thì ta vẫn chưa thể thấy được cái chết. Vì vậy, ai nấy đều nghĩ là nó không có thực. Tuy nhiên, theo lời Kiến thì nó hiện hữu thật đấy, Kiến cho là như thế.

Khi đó Nhím đã suy nghĩ về cái “cho là...”. Điều đó giống như việc cái chết sẽ hiện hữu nếu cần thiết.

Lúc ấy hẩn đã thoáng rùng mình, trong khi Kiến chỉ nhún vai và nói gã luôn nhún vai khi nói về cái chết. Cậu không cần phải nghĩ về nó và cũng chẳng cần phải làm chuyện đó làm gì. Sau đó, hẩn khẽ hắng giọng và bỏ đi.

Cú sẽ không đến thăm mình đâu, Nhím nghĩ, mà gã sẽ quyết tâm không suy nghĩ về sự hiện hữu và hoàn toàn không muốn suy nghĩ về cái chết nữa. Hẩn tò mò không biết điều đó có thực hiện được hay không.

Rồi hắn nghĩ: nếu mình mời tất cả các loài đến, khi chúng đến rồi về hay nếu chúng cho mình biết là chúng, hoặc không thăm ai bao giờ hoặc bận nên không đi được thì Sên và Rùa vẫn còn đang trên đường đến.

Hắn như thấy hai gã này trước mắt. Rùa quay đầu nhìn lại phía sau, còn Sên thì đứng yên một chỗ.

Rùa thờ dài và hỏi: “Cậu có muốn thi thoảng ngồi lên mai tớ không?”

“Ngồi lên mai cậu á?” Sên tròn mắt và kêu lên.

“Như thế thì chúng mình sẽ đi nhanh hơn.” Rùa nói.

“Rồi sao? Rồi chúng mình chắc chắn sẽ văng ra khỏi khúc quanh, rồi tớ sẽ ngã khỏi cái mai của cậu và va vào cây thật mạnh khiến cái vỏ ốc của tớ bị vỡ, thế rồi cậu tỏ ý hối hận là do cậu đi quá nhanh trong khi cậu không hề có ý định như thế. Nhưng Rùa ơi, cậu có ý định đó thật, cậu luôn luôn có ý định đó!”

“Nhưng không phải là để chúng mình bay ra khỏi khúc quanh.”

“Nếu cái vỏ của tớ bị vỡ tan thì cậu với cái miệng dẻo quẹo của cậu sẽ đề nghị gắn nó lại hả?”

“Cậu không muốn thế sao?”

“Còn tệ hơn ấy! Như thế tớ muốn sống trong căn nhà nát... với tấm bảng phía trước: TỐI KHẨN CẤP. Căn nhà nát sẽ có tên như thế. Và bên cạnh có thêm một cái bảng ghi đó là lỗi của cậu.”

Rùa im miệng.

“Tớ sẽ giữ nguyên tốc độ của tớ.” Sên nói.

“Cậu muốn nói là cậu sẽ đứng yên?”

“Đó cũng là một phần trong tốc độ của tớ.”

Chúng đứng yên một lúc lâu.

“Như thế này thì mình sẽ không bao giờ đến nơi đâu.” Rùa nói.

“Nếu tớ mà nhắm mắt thì tớ đã đến đó rồi.”

Rùa ngẫm nghĩ một lát.

“Cậu thấy Nhím trước mặt cậu à?” Gã hỏi.

“Phải.”

“Cậu thấy hấn thế nào?”

“Màu xám, với hai tai to và một cái vòi.”

“Đó là Voi.”

“Voi, Voi... Voi của cậu... cậu có biết hình thù con voi ra sao không?”

Rùa nghĩ thêm một lát rồi nói: “Không. Tớ không biết. Nhưng chúng mình phải đi nhanh lên một tí.”

“Gấp! Đẩy nhá! Càng lúc càng cầu kỳ hơn! Gấp gáp, chắc cậu có y như thế, gấp lên nào... Tại sao cậu không bay? Nếu bay thì cậu sẽ đến ngay lập tức.”

“Tớ không có cánh.”

“À, nó còn phải mọc thêm... cậu với đôi cánh, đẹp mắt quá nhỉ!”

“Nhưng tớ không có cánh... Hay là chúng mình quay lại đi?”

“Quay lại... cậu với cái quay lại của cậu... tại sao cậu không bao giờ chịu suy nghĩ trước khi nói điều gì thế?” Sên bảo. Gã húng hắng ho. “Nếu cậu mà chịu làm thế thì cậu sẽ không bao giờ nói gì thêm nữa.”

Rùa lặng im và quyết tâm không bao giờ hỏi Sên cái gì nữa. Gã mơ hồ nghe thấy âm thanh từ phía nhà Nhím, càng lúc càng to hơn. Giờ này chắc họ đang cắt bánh và ăn uống rộn ràng lắm. Rùa nghĩ đây có lẽ thời điểm vui vẻ nhất của chuyến viếng thăm rồi.

Hắn hít một hơi sâu và nhìn lại Sên.

Có lẽ Rùa đã đến nhưng chỉ đi một mình, Nhím nghĩ.

Hắn nghe gã gõ cửa.

“Ai đấy?” Hắn hỏi.

“Tớ. Rùa đây.”

“Cứ vào đi.”

“Bọn tớ nhận được thư mời của cậu, Nhím à,” Rùa nói: “Sên và tớ.”

“Hắn không đi cùng với cậu à?”

Rùa lắc đầu. “Không,” Gã nói: “Mọi chuyện đều quá gấp với cậu ta.”

“Cái gì?”

Rùa lại lắc đầu một lần nữa. “Cậu ta là bạn của tớ.” Gã nói.

“Vậy cậu ấy đâu rồi?”

“Đâu đó ngoài kia,” Rùa nói: “Sên đang đợi tớ. Cậu ta có nhờ tớ gửi đến cậu lời chào trân trọng nhất, tớ biết chắc chắn là như thế. Cậu ta luôn quan tâm đến mọi việc mà.”

Nhím pha trà.

Chúng cùng uống trà và ngồi yên lặng bên nhau một lúc lâu.

Rùa nhím chăm chăm vào tách trà một cách buồn rầu. “Tớ quá nhanh so với cậu ta,” Gã nói: “Quá nhanh. Cậu ta là thiên tài chậm chạp, mà càng ngày càng chậm hơn!”

Gã lại im lặng. Nhưng chỉ một lát sau, gã hắng giọng và kể rằng trước đó không lâu Sên đã so sánh gã với tia chớp.

“Cậu có thấy như vậy không?” Gã hỏi: “Như khi tớ lao đến đây ấy... Cậu ta có lý đấy chứ.” Hấn ho khẽ: “Theo như cậu ta thì tớ như bầu trời u ám đầy dông bão. Thi thoảng cậu ta gọi tớ như thế. Dông bão với cái mai.” Gã nhìn Nhím và nuốt nước bọt. “Tớ muốn cả hai cùng đến thăm cậu, Nhím à, cậu ta sẽ thích thú lắm đấy...” Gã nói tiếp. “Nếu chúng tớ ở cùng nhau thì đó sẽ là những ngày tháng đẹp nhất trần đời.” Gã hít một hơi thật sâu. “Rồi chúng tớ sẽ trở nên bất tử.”

Nhím nhìn thấy những giọt lệ tuôn ra trên mắt gã.

Họ là những người bạn rất chân tình của nhau, hấn nghĩ.

“Để tớ lấy cho cậu vài thứ mang về cho cậu ấy nhá?” Hấn hỏi. “Cái gì đó thật ngon lành hay tương tự như thế.”

Nhưng Rùa lắc đầu. “Cậu ta thường nói rằng mình đã có đủ rồi.”

“Cậu ấy chẳng cần gì sao?”

“Đứng yên,” Rùa nói: “Cậu ta muốn tất cả dừng lại và đứng yên. Không phải chỉ có cậu ta mà cả tớ nữa, tất cả mọi loài trên thế giới này.”

Chúng cùng thờ dài và cùng nghĩ như nhau: nhưng chuyện đó không thể được. Rùa còn nghĩ thêm rằng thật kinh khủng nếu chuyện không thể được đó xảy ra, còn Nhím thì thấy rất tiếc về chuyện đó, mà có lẽ cũng không sao.

Sau đó, Rùa ra về. “Về với Sên,” Gã nói và chậm chạp quay ngó lại: “Cậu đang chờ tớ đấy chứ?” Nhím nghe gã thì thảo. “Tớ đến ngay

bây giờ đây. Tớ vẫn còn là bạn cậu, đúng không nào? Tớ không thể chậm hơn được nữa. Tớ xin lỗi..

Nhím đứng bên khung cửa mở và thấy Rùa đang thận trọng lê thân mình khuất sau bụi cây.

Thế rồi, hấn trở vào nhà và cảm thấy thật cô đơn.

Có lẽ mình phải viết một bức thư khác, hấn nghĩ:

Muôn loài thân mến,

Có lẽ có ai đó trong các bạn có ý định trong thời gian sắp tới đây sẽ đến thăm tớ.

Chỉ đơn thuần là muốn được vui vẻ ấm cúng.

Hoặc là do tò mò bởi vì chưa có một ai từng đến thăm tớ, để sau đó họ có thể kể cho tất cả nghe cuộc viếng thăm như thế nào.

Bỏ những ý định đó đi.

Tớ không dễ thương đâu.

Tớ có gai.

Tớ không biết nói về chuyện gì.

Tớ không biết nhảy mà cũng không biết hát.

Trà tớ pha tớ cũng thấy không ngon và bánh trong tủ nhà tớ đã để lâu đến mức thành màu xám xịt.

Tớ thấy mình chẳng là cái gì cả.

Tớ không là cái gì hết.

Vậy nên đừng có đến.

Nhím

Hay là chúng vẫn cứ đến? Hấn nghĩ. Để nói với mình là mình dễ thương và họ thấy những chiếc gai của mình rất đẹp? Họ tự biết họ muốn, nói chuyện gì, rồi họ ôm lấy mình mà nhảy và ngã lăn ra đất,

máu bắn tứ tung mà vẫn nói là mình biết nhảy, nhảy giỏi là đẳng khác, rồi chắc chắn là hát hay, rồi pha trà ngon tuyệt, rồi nói là họ thích cả chiếc bánh để lâu ngày của mình và còn nhiều thứ khác nữa, chỉ có điều họ chưa biết đó là gì, nhưng chuyện đó tính sau!

Hắn thấy họ đứng lên và nhỏ nhẹ xin phép hắn cho họ được quàng tay ôm hắn một lần nữa. Hắn được nghe họ nói rằng hắn là người bạn tốt nhất, bởi vì họ không nói là người bạn tốt thứ nhì. Không bao giờ họ nói như vậy.

Hắn ra đứng cạnh cửa sổ và nhìn ra ngoài. Màn sương đã tan nhưng trời đang mưa.

Hắn nghĩ, có lẽ mình chỉ muốn có người đến thăm để rồi sau đó lại nhận ra mình không muốn có ai đến nữa.

Hắn mở cửa sổ và thò đầu ra ngoài. Mưa rơi xuống gáy hắn, những giọt mưa lăn dài, chảy ngoằn ngoèo giữa những nhánh gai rồi rơi xuống.

Hắn cứ đứng như thế một lúc thật lâu.

Trời đã khuya và trở lạnh. Nhím nằm trên giường, cố hết sức thu mình lại nhưng người hắt không tài nào ấm lên được.

Hắt nghe có tiếng ồn ào bên ngoài. Hắt nghĩ chắc là mưa, hoặc bão.

Nhưng không phải vậy.

Tiếng ồn ngày càng gần hơn. Nhím không hiểu có chuyện gì xảy ra.

Thế rồi, cửa bật mở, có cái gì đó hoặc ai đó đi vào.

Nhím cố nhìn nhưng trời tối quá nên hắt không thể nhìn rõ.

“Ông là ai thế?” Hắt sợ hãi hỏi.

“Quái Vật.” Tiếng nói từ sát trên trần nhà. Dường như Quái Vật rất lớn, lớn hơn tất cả những loài Nhím biết.

“Ông đến đây làm gì?” Hắt hỏi.

“Thăm anh...” Quái Vật nói: “Chứ còn làm gì nữa?”

Nó từ từ tiến lại gần. Cơ thể nó toát ra mùi của bùn đất và cỏ mục.

“Mời ông ngồi.” Nhím nói. Hắt hy vọng Quái Vật sẽ ngồi xuống và không tiến đến gần hơn nữa.

Nhưng Quái Vật xô ngã chiếc ghế.

“Ông định làm gì bây giờ?” Nhím hỏi.

“Thăm. Thăm anh. Anh đúng là Nhím chứ gì?”

“Vâng.”

“Thế thì ta đến đúng chỗ rồi.”

Quái Vật đá chiếc ghế, bẻ vụn cái bàn và lấy phần mặt bàn đập vào chiếc đèn treo trên trần. Nhím nghĩ chỗ đó có lẽ là đầu của Quái Vật, cũng có thể là cái gì khác không chừng.

Sau đó, nó nhắc bổng chiếc tủ lên và ném qua cửa sổ.

“Xin mời ông đi khỏi đây cho.” Nhím nói.

“Ta đến thăm. Ta vừa mới đến.”

“Tôi không mời ông...”

“Không hả?” Giọng nói chuyển thành ý đe dọa: “Tại sao không? Chắc anh nghĩ anh mời mọi người đến mà không mời Quái Vật...? Hay anh nghĩ là ta không tồn tại trên đời? Anh thầm hy vọng như thế phải không?”

“Tôi chưa mời ai cả.”

“Chưa à? Không mời ai hử? Hay là anh không thích có ai đến thăm?”

Nhím cố hết sức lùì thật sâu vào trong giường.

“Có chứ,” Hấn nói: “Tôi muốn có người đến thăm và không thầm hy vọng gì cả. Nhưng tôi nghĩ...”

Quái Vật cúi xuống bên người hấn.

“Ta sẽ nói cho anh nghe nhé, Nhím?” Nó nói.

“Không.” Nhím bảo.

“Thế thì không nói!” Quái Vật gầm lên. Nó nghiêng răng và túm lấy Nhím thật mạnh.

“Ông muốn uống trà không?” Nhím hỏi.

Thế rồi, hắn bị nhấc bổng lên. Hắn nghe thấy một cú đập mạnh và sau đó chẳng thấy gì nữa.

Nhím đã tỉnh và đang nằm dưới đất, bên cạnh giường. Mình là ai nhỉ, hần nghĩ bụng. Mình muốn hỏi mọi người là ai, ý mình là như thế...

Hắn nhìn khắp căn phòng. Mọi thứ đều ở đúng vị trí của chúng. Hắn nghĩ chúng thật vâng lời. Không động đây. Và đứng yên.

Hắn chống tay, nhồm người dậy cho đến khi ngồi thẳng lưng rồi lê chân đến bên tủ, lấy bức thư và xé bỏ nó.

Không, hần nghĩ, mình không muốn có ai đến thăm mình. Bây giờ mình chắc chắn là như thế.

Hắn lấy cái chổi rồi quét nhà, kiểm tra đồ dự trữ mùa đông trong tủ, trải lại giường cho thẳng thơm rồi lại ra ngồi bên bàn.

Hắn gục đầu vào tay, nhắm mắt và quyết định cứ tạm thời ngồi yên như vậy. Bây giờ, không có người nào hay vật nào có thể quấy rối hắn.

Thế rồi, hắn nghe tiếng gõ nhẹ trên cửa.

Hắn bật ngồi thẳng dậy và mở mắt ra. Ai đó đang gõ cửa! Nhưng mình hoàn toàn không mời ai cả, đúng không nào? Hắn nghĩ.

Lại có tiếng gõ cửa.

Lại có tiếng gõ cửa.

“Ai đấy?” Hắn hỏi.

“Tớ đây.” Có tiếng nói. “Sóc đây. Tớ vào được chứ?”

“Tại sao?”

“Tớ không biết. Chỉ là tình cờ thôi. Tớ nghĩ biết đâu cậu sẽ thấy vui vẻ nếu có ai đó đến thăm.”

Nhím hít một hơi sâu, nhìn sang trái rồi sang phải, đứng dậy và mở cửa.

Sóc bước vào nhà.

“Chào Nhím.” Hấn nói.

“Chào Sóc.” Nhím bảo.

“Tớ chỉ ghé thăm một tí thôi.” Sóc nói.

Chúng không nói gì thêm nữa mà đến ngồi đối diện nhau tại bàn.

Sóc có mang theo một hũ mật cây Dẻ gai. Hấn nghĩ Nhím thích ăn thứ này.

“À, ra thế.” Nhím nói rồi lấy trong tủ ra một hũ mật hoa Cúc dại mà hấn đã để dành cho những dịp đặc biệt. Và hấn nghĩ dịp đặc biệt đó chính là lúc này đây.

Chúng uống trà, ăn mật và thỉnh thoảng gật gù với nhau.

Suốt buổi chiều, chúng hy vọng thời gian sẽ ngừng lại hoặc tình cờ lúc ấy, Bọ Xén Tóc kéo dài giây thành giờ và ngày thành năm, rồi cả trà và mật không bao giờ cạn. Qua khung cửa sổ, chúng được ngắm hoàng hôn xuống, rồi tuyết bắt đầu rơi khiến cánh cửa không sao mở được nữa và thế là có thể Sóc sẽ phải ở lại đây suốt cả mùa đông.

Chúng sẽ không cảm thấy khó chịu. Nếu suy nghĩ kỹ một chút thì chúng sẽ không thấy có gì phải khó chịu nữa.

Cứ như thế, vào một ngày đầu đông, Nhím tình cờ được một vị khách đến thăm.

Nhím ngủ.

Hắn đắp chăn, nằm cuộn mình trên chiếc giường đặt trong một góc phòng. Hắn không mơ.

Bên ngoài đang tối.

Trời đang nổi bão, tuyết rơi và mọi thứ đều biến thành băng giá như chưa từng băng giá như vậy.

Dường như bão muốn dùng hết sức để xông vào nhà, mang tuyết cùng băng giá vào theo. Như thể chúng muốn làm cho cả căn nhà đông cứng lại, cả Nhím nữa. Rồi chúng phủ lên một lớp tuyết dày, sau đó thổi tất cả ra ngoài, bay lên tận những đám mây đang trôi vội vã qua cánh rừng, có khi nó sẽ bay luôn ra khỏi thế giới này.

Nhưng chúng chịu thua, không thể làm được chuyện đó.

Giữa khuya, hắn tỉnh giấc. Cường độ của trận bão đang ở mức đỉnh điểm. Căn nhà của hắn kêu rảng rặc, cọt két và lắc lư. Nhưng hắn không sợ. Nếu chúng xông vào nhà thì mình sẽ xù tất cả gai lên. Như thế chúng sẽ phải rút lui. Những chiếc gai là thứ hắn có thể nhờ cây và phó thác dù hắn không hiểu phó thác nghĩa là gì.

Hắn chui sâu hơn vào trong chăn và nghĩ đến mọi loài hắn quen biết, trong rừng, trong sa mạc, giữa đại dương, dưới đáy sông, dưới lòng đất, trên trời cao.

Tất cả chúng đều viết thư cho hắn để cảm ơn về việc hắn đã không mời chúng, chúng đều là bạn của hắn và sẽ vẫn luôn như vậy

mà chẳng cần phải đến thăm gì cả.

Chỉ có Sóc viết hơi khác: “Hôm ấy thật là vui, Nhím à!” và bên dưới: “Hẹn gặp lại vào một ngày gần đây!”

Nhím nhắm mắt lại và thở dài. Hẹn gặp lại vào một ngày gần đây... hẳn nghĩ. Đó là những con chữ đẹp đẽ nhất mà hẳn biết.

Thế rồi, hẳn chìm trong giấc ngủ và ngủ suốt mùa đông dài.

Đoạn lá bạc (*Tilia tomentosa*) là giống cây thân gỗ được trồng phổ biến ở châu Âu, hoa nhỏ màu vàng, có mùi thơm. Sở dĩ có tên gọi Đoạn lá bạc vì lá của cây có màu xanh lá ở mặt trên và màu trắng bạc ở mặt dưới. Cây có nhiều công dụng chữa bệnh cho trẻ em.

Một loài chim thuộc họ Hoét hay Hét, thân mình mập mạp, lông mềm, có màu tối, phần lông bụng có đốm, có tiếng hót hay; phân bố rộng rãi ở các khu vực châu Á, châu Âu và châu Phi.

Còn gọi là chim trĩ Vân Nam, tên khoa học là *Syrnaticus reevesii*, phân bố ở miền Trung và Bắc Trung Quốc.